

ΑΚΡΟΠΟΛΙΣ

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΠΑΛΑΙΑ ΚΑΙ ΝΕΑ, ὑπὸ Ἀλκαίου.

ΠΟΙΗΣΙΣ : Ἡ Μοιχαλῆς. — Πρὸς εἰς ἔσματα ἐννέα,
Π. Σ. Συνοδινού.

ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ ΤΗΣ ΧΘΕΣ ΚΑΙ ΣΗΜΕΡΟΝ.

Ἐρωτες ἀηδόνος καὶ βόδου. (Διήγημα Φανταστικόν
τοῦ Poffien Mallefille).

ΝΥΜΦΗΣ ΕΚΛΟΓΗ. Διήγημα τοῦ Ὁρμαν.

ΠΑΛΑΙΑ ΚΑΙ ΝΕΑ

Προσεχές τέμα τοῦ περιφήμου ἐφευρέτου τῆς ἰε-
κ λ ά μ α ς. — Ἀγυρτικαὶ ἐπινοήσεις τοῦ Βαρνοῦμ
καὶ τὰ ἐξ αὐτῶν μυθώδη κέρδη. — Ἀνδριάντες Γάλ-
λων ποιητῶν καὶ συγγραφέων. Μία δίκη θέμα ἔ-
χουσα τὴν . . . φυσιογνωμίαν τοῦ Βαλζάκ. — Γνώμη
κριτικοῦ μεγάλου καὶ κριτικοῦ βαρέου. — Διατί δὲν
μανθάνετε βάλς ;

Δὲν ἔχει παρέλθει πολλὸς χρόνος ἀπ' ἔτου ὁ πυγ-
μαῖος Τόμ Πούρ ἐξεμέτρησε τὸ ζῆν ἐν Ἀμερικῇ,
ἰδοῦ, δὲ τώρα κινδυνεύων ν' ἀκολουθήσῃ ἐκείνον καὶ
ὁ ἐκθέτης τοῦ Βαρνοῦμ, ὅστις ἄλλοτε τὸν περιέφε-
ρεν ἀνά τὴν ὑδρόγειον χάριν κερδοσκοπίας.

Ἦκουσά τινα ἐκφέροντα περὶ Ἀμερικανῶν τὴν
γνώμην ὅτι εἶνε οἱ ἀρτιώτεροι τῶν ἀνθρώπων ὡς
πρὸς τὸ πνεῦμα καὶ ὅτι πᾶσα αὐτῶν ἐπιτυχὴς ἐπι-
χειρήσεις εἰς τόσον βαθμὸν τελειότητος φθάνει ὥστε
καθίσταται ἀνεπίδεκτος πάσης περαιτέρω τελειο-
ποιήσεως. Εἰς τῶν ἐπαληθευόντων τὴν γνώμην ταύ-
την Ἀμερικανῶν εἶνε καὶ ὁ μυριόπλοτος Βαρνοῦμ,
ὁ λουφαῖος καὶ ἐνδοξότερος τῶν ἐξ ἐπαγγέλματος
ἀγυρτῶν καὶ ἐφευρέτης τῆς ἰε κ λ ά μ α ς, ἢν μέ-
λιστα αὐτὸς οὗτος ἀνήγαγεν εἰς τὸ ἄκρον ἄωτον
τῆς τελειότητός τῆς ἀπόδειξις δὲ εἶνε τὰ ἐκ ταύ-
της ἐποκομισθέντα αὐτῷ κέρδη, ἀνερχόμενα εἰς τὸ
μικρὸν ποσὸν τῶν 250 ἑκατομμυρίων φράγκων.

Πρῶτον τοῦ Βαρνοῦμ στάδιον ὑπῆρξε τὸ ὑπηρε-
τικόν, κατόπιν δὲ ἠλικιωθεὶς ἐγένετο ἀπὸ ὑπηρε-
του ἀλληλοδιαδόχως μεσίτης, μυροπώλης, ἐφευρέ-
της τυχηρῶν λαχείων καὶ δημοσιογράφος, μεθ' ὃ
τέλος ἐγένετο ἐργολάβος θεαμάτων. Ἐν τῷ τελευ-

ταίῳ τούτῳ σταδίῳ, ἐν ᾧ εὖρε τὴν ἄληθῆ του προ-
σημῶν, ἐνέμεινε πιστὸς μέχρι τῆς σήμερον, εἰς αὐτὴ
δὲ ἐφείλει καὶ τὰ μυθώδη πλεῖστα ὧν τότε εἶνε κέ-
ταχος.

Πρῶτη ἐν τῷ σταδίῳ τούτῳ ἐπιχειρήσεις τοῦ
Βαρνοῦμ ὑπῆρξεν ἢ ἐν Φιλαδελφίᾳ ἐγερὰ γηραιῶς
μαύρης δούλης ἀντὶ σολῶν τινῶν τὴν γραδαὴν
ταύτην διδάξας νὰ λέγῃ ὅτι ἦτο ἠλικίας 161 ἐτῶν
καὶ ὅτι ὑπῆρξε δῆθεν ἢ τροφὸς τοῦ θεμελιωτοῦ τῆς
Ἀμερικανικῆς Δημοκρατίας, τὴν περιέφερον ἀνά τὰ
Ἠνωμένα Κράτη, ἐπιδεικνύων αὐτὴν ὡς τὴν τροφὴν
τοῦ Οὐάσιγκτωνος. Ἡ ἐπιχείρησις τῷ ἐπέφερε
κέρδος 125 χιλιάδων φράγκων, ἔτινα ὑπέσχετο ἢ
ἀρχὴ τῆς λαμπρῆς αὐτοῦ τύχης.

Τὰ προγράμματα καὶ αἱ εἰδοποιήσεις τοῦ Βαρ-
νοῦμ, ἔτινα, ὡς εἶπομεν, ἀνεβίβασθησαν ἐπ' αὐτοῦ
εἰς ἀνέφικτον ὕψος τελειότητος, καταμαγεύουσι τὸν
κόσμον. Πέμπει κυνηγούς εἰς τὰ ἄσπερα πρὸς σύλλη-
ψιν ἀγρίων θηρίων καὶ στολισκούς μέχρι Γροιλαν-
δίας ἵνα τῷ κομίσωσιν ἀγρίους τῆς Γῆς τοῦ Πυρός.
Ἐφεύρε τὰς ἀπὸ τῶν παραθῶρων ἐπὶ τοῦ πλῆθους
ριπτομένας εἰδοποιήσεις, ὡς καὶ τοὺς φωτιζομένους
τίτλους τῶν καταστημάτων. Ἀγοράσας τὸν πυγ-
μαῖον Στράττωνα, ὃν μετωνόμασε «στρατηγὸν Τόμ
Πούρ», περιέφερον αὐτὸν ἀνά τὴν ὑψηλίαν, εἶτα δὲ,
τῷ 1859 ἐξεμεταλλεύθη τὴν ἐξαχον ἀειδὸν Ζέννου
Λινδ, καὶ ἱδρύσε κατέπιν τὸ ἄριστον τῶν ἐν τῷ
κόσμῳ θηριοτροφείων, περιέχον παντοειδῆ θηρία καὶ
ἔφαις, μετὰ 200 ἐλεφάντων, καὶ στοιχίζον περὶ τὰ
13 ἑκατομμύρια φράγκων.

Τὸ θηριοτροφεῖον τοῦτο κατακίεν ἀπὸ καιροῦ ἐ-
λόκληρον ἐκ πυρκαϊᾶς, ὀλίγον βεβαίως ἐλόπησε τὸν
ἰδιοκτήτην του, ἀφοῦ ἢ ἐξ αὐτοῦ ἀπώλεσε οὐδεμίαν
ταραχὴν ἐπέφερον εἰς τὰ οἰκονομικά του. Τώρα ὁ
Βαρνοῦμ, βαρέως ἀσθενῶν, συντάττει τὴν διαθήκην
του. Περιμένομεν νὰ ἴδωμεν τὴν μετὰ θάνατον δό-
ξαν τοῦ ἀνδρὸς καὶ τοὺς ἀνδριάντας οὗς οἱ εὐγνω-
μοῦντες κληρονόμοι θά ζητήσωσι νὰ ἐγείρωσιν εἰς
μνήμην αὐτοῦ.

Ὡς πρὸς τὴν ἀνέγερσιν ἀνδριάντων δύναται ἐφε-
τος ὑπέροπτε νὰ καυχῆθῃ ἡ Γαλλία, ἐγείρωσε πε-
λυκρίθμους τοιοῦτους εἰς διαφόρους τῶν συγγραφέων
αὐτῆς καὶ ποιητῶν. Μεταξὺ τῶν ἐγερθησομένων ἀν-
δριάντων συγκαταλέγεται καὶ ὁ τοῦ ποιητοῦ τῆς
Ναμουνῆς καὶ τοῦ Ρολλά, τοῦ περιφήμου Ἀλ-
φρέδου Μυσσέ, οὗ τὴν διεξαγωγὴν ἀνέλαβεν ἑμᾶς
τις ἐκ τῶν ἀπειρῶν αὐτοῦ θεαματῶν.

Κκι τῷ Βαλζάκ ὁ ἀνδρῖας ἡτοιμάσθη ἐπὶ στήθῃ
εἰς τὴν πόλιν τῆς Γαλλίας Τουρ, ἀλλ' ἠμπόδισε
ταῦτα ἡ φυσιογνωμία τοῦ ποιητοῦ. Ἦ ὀ γλύπτῃς θή-
λεθῆ, ἐθώκεν αὐτῷ ἐκφρασίν καθάρην, ἐκτελεσμένην,
ἀνθρώπου φαντασιοποιήτου, εἰ δὲ καίτοι κ' αὐτὸς τῆς
πόλεως Τουρ ἤθελον εἰς ἐναντίας τὸν ποιητὴν τὸν
μὲ πρόσωπον φαίδρον καὶ παιδικῶς ἀφελές. Ὁ γλύ-
πτῃς δὲν εὐχαρτενεῖται κατ' εὐθένα λόγον νὰ μετα-
θέλῃ τὰ χαρακτηριστικά τοῦ ἔργου τοῦ ἢ πρὸς ἀνε-
γερσὶν τοῦ ἀνδρῖαντος, ἐπιτρέψῃ ἐνήγαγεν αὐτὸν εἰς
δίκην, καὶ τότε εἰς τὸ δικαστήριον ἀπόκειται ν' ἀ-
ποφασίσῃ ἐν προέσει ἢ ἐκφρασί, τοῦ Βαλζάκ νὰ μείνῃ
ὡς ἔχει, ἢ ν' ἀλλοιωθῇ συμφώνως πρὸς τὴν ἀρέσκειαν
τῶν καλῶν Τουρανζιῶν, αἵτινες ποθοῦσι, φαίνεται,
νὰ βλέπωσι τὸν ἐνδοξὸν τὸν συμπολίτην αὐτὸν οὐκ ἄ-
φροῦδον, ἀλλὰ φαίδρον καὶ περιχαρῆ.

Ὅλιγας λέξεις περὶ λησιμονηθείσης ἐπιχείσεως
ποιήσεων δημοφιλῶν.

Μέγας τις κριτικὸς εἶπεν ὅτι, προκειμένου περὶ
ποιήσεως, ὁ βαθέστερος καὶ ἀσφαλέστερος τῶν κρι-
τῶν εἶε τὸ κοινόν. Λοιπὸν, αὐτὴν τὴν γνώμην καὶ
ἡμεῖς ἔχοντες πρὸ ὀφθαλμῶν, θαυμάζομεν τοὺς ὠ-
ρείους στίχους τοῦ ποιητοῦ κ. Τσακασιάνου τῶσαν
διὰ τὸ ἐν αὐτοῖς περιεχόμενον αἰσθημα ὅσον καὶ
διὰ τὴν δημοτικότητά ἢς ἐτύχοι, ὅχι μόνον παρά
τοῖς κωμασταῖς ἀλλὰ καὶ πανταχοῦ παρ' ἡμῖν. Δὲν
ὑπάρχει οἴκλια ἀπὸ μεγάλης μέχρι τῆς πλέον πε-
νιχρᾶς, ἐν ἣ νὰ μὴ ἀκούη τις ἡδομένης τινὰς τῶν
περιπαθῶν ταύτων ἐτροφῶν. Καὶ ἡμῶς δι' αὐτὸ
τοῦτο ἀκριβῶς ἢ ποιήσεις τοῦ κ. Τσακασιάνου ὀνο-
μάσθη παρὰ τινος ἐπικρατοῦ αὐτῆς καλῆ δια τοῦς
φίλους τῆς καντάδας. Τότε λοιπὸν καὶ τὰ ἀσματα
τοῦ Πατράρου ἀτίνα ψάλλονται μέχρι τῆς σήμερον
ὑπὸ τῶν ἀλλείων τῆς Βενετίας, πρέπει νὰ ὀνομασθῶ-
σιν ἄσματα τῶν ψαράδων. Ἐπίσης, αἱ ποιήσεις
τοῦ «Πρωτογρονιάτικου Δώρου», ἐπειδὴ ἴσως δὲν
πυθῶσιν ὑπεράνω τῶν ἰσθῶν, ὀνομάσθησαν μικραί-
τευτο εἶνε ἀκούοντας αὐστηρὰ κρίσις, διότι ποιήσεις
ἐκρούμεν νὰ περυγίζῃ περὶ τὰ αἰσθημὰτα τῆς
καρδίας καὶ εὐρίσκειν ἀπομένως ἢ ὅ, ἐν τοῖς αἰσθη-
μικῶν ἐκείνου, δὲν ἔπειται ὅτι εἶνε διὰ τοῦτο
καὶ μικρά. Ἀλλ' ἐλέχθη ἐπίσης ὅτι τὸ «πρω-
τογρονιάτικο δῶρον» προόρισται νὰ λησιμονηθῇ μετὰ
τῆς πρώτης τοῦ εἴους. Αὐτὸ πλέον εἶνε αὐτόχρονα
εἰρωνία. . . διὰ τινος συλλογᾶς ἄλλων τοῦ ποιητοῦ
εὐναδέλων, ὧν τὴν τύχην δὲν εἶνε δυνατὸν ν' ἀκο-
λουθηθῶσι θεκτομέναι ἐν τοῖς ἀρχείοις τῶν βιβλιο-
θηκῶν ποιήσεις ὧν οἱ στίχοι φέρονται εἰς ὄλων τὰ
στόματα. Ἐν τέλει, αἱ ἐλάφρα αὐτῆς κρίσεις βαρῶ-
νται ὑπὸ τῆς γνώμης βαρέως κριτικοῦ εἰπόντος
ὅτι «τὰ σφάλματα δὲν ἐμποδίζουσι βιβλίον τι τοῦ
νὰ ὀνομασθῇ καλόν». Ἡμεῖς, ἐπεὶ οὐ μᾶς ὑποδείξωσι
τὰ σφάλματα ταῦτα, θ' ἀρκώμεθα εἰς τὴν γνώμην
τοῦ μεγάλου κριτικοῦ ἢν προστήξαμεν, ἀπέχοντες
αὐτὸ νὰ προσέχωμεν εἰς τὰ λεγόμενα τοῦ βαρέως κρι-
τικοῦ.

Εἰς χορὸν, ἐν τινι διαλείμματι.

Ἡ κυρία πρὸς τὸν συγχωρευτὴν τῆς.—Λοιπὸν, ἐ-
γὰ πάτο πολὺ τὸ βάλῃ;
— Μέγας πρέλας, κυρία μου.
— Τότε, διότι δὲν τὸ μὲνθάνετε;
— !
Ἀλκιος.

Η ΜΟΙΧΑΛΙΣ

ΕΠΟΣ

ΕΙΣ ΑΣΜΑΤΑ ΕΝΝΕΑ

- Ἄσμα Α' τῆς Μοιχαλίδος
- Ἄσματα τοῦ Ἐποῦς
- Α'. Εἰκὼν τῆς Μοιχαλίδος.
- Β'. Προδότης ἢ ψυχὴ.
- Γ'. Ἐχόμενος Κερσηλαμῶν.
- Δ'. Ἡ Αὔρα πάσχει.
- Ε'. Εἰς ἀνθρώπος ἐν τῷ σκότει.
- Στ'. Πῶς τὴν ἐπύρην;
- Ζ'. Τὶς ἐφονεύθη;
- Η'. Ἡ ἐπιδημία.
- Θ'. Τὸ ἔρημα.

Μή αὐτὸς ἂν εἶε Κύριον ἕνα ἐν τῷ χῶμα.

ΑΣΜΑ Α'

Εἰκὼν τῆς Μοιχαλίδος.

Ἡ Μοιχαλίς . . . συγχώρησον Θεὸν τὸν δολοφόνον,
Ἐλάφρουν τὸ συνέδος τῶν προδοτῶν ἀνίμα,
Ἀλλ' ἄρες ἀσυγχώρητον εἶναι Μοιχαλίδα μόνον,
Μὴ ἀριάτης Κύριε μόνον αὐτῆς τὸ χῶμα.

Ἡ Μοιχαλίς . . . ζῶσα, κομῆτ' κ' ἠλεκτρικὴ ἀγχόνῃ
Εἰς ἣν προσέρχεται ἡ τιμὴ κ' ὑψοῦται θυμὸς μόνῃ.

Δὲν εἶνε ἄτιμος γυνὴ! εἰν' ἐρινύς φρονήρης
Καὶ ἡ μονομανία τῆς ἀπέλγεια καλεῖται

Λέμβος χρυσῆ αἰώνια θυμάτων εἶνε πλήρης
Κ' εἰς Ἀθῆν ἀπὸ δαίμονας κομφούς κωπηλατεῖται.

Φρονεῖ εἰς φαγέθαινα διὰ κυνησίων ἡδέων
Κ' ἐκπνέου εἰς τὴν φλόγα τῆς ὀδύνης καὶ ὀλέων.

Ἐκτρομακ ἀριλόστορον, ἐνῷ ἀπύστωτος πάλαι,
Μηχανισμὸς κοινωνικῆς ἐκτρομακτοπειίας

Ἡ ἐμμάνῃς τῆς πάντοτε ἐνάκλεισεν ἀγκάλη
Τὴν ὄλῃν εἰς μορφήν ἀνδρῶς κ' εἰς ἦρωα λαγυνοῖς.

Τῆς φεύγουσι μὲ φίλημα αἱ φλογερὰ στυγμάτια τῆς,
Ἐν ὧ ὡς μήτηρ φίλημα δὲν ἔδωκε ποτὲ τῆς.

Διέρχεται τὸν βίον τῆς εἰς φωταγωγία κλάσεως
Καὶ φεύγει ὡς κολάσεως τὸ φῶς τῆς συζυγίας
Γηράσκουσα εἰς ἡδονῆς σαρκινῆς ἐκστάσεως

Θνήσκει ἐν ἀλγεί παγερῇ ὡς σαῦρα ἐρημίας,
Ἰπὸ ἐνόχους ἀσπασμοὺς τὸν κόλπον τῆς ταμῆς
Καὶ μητρικὸν ἀγίσμα ποτὲ δὲν ἀναδρῦει

Ἐν αἰωνίῳ ὀργασμῷ μηχανουργεῖον νόθον
Πληρεὶ τοὺς δρόμους τῆς ζωῆς ἀθλίων ἀνωνόμων,
Ἐχόμενος ἕνα εἴγενη καὶ δεκρυσιμένον πόθον
Μητέρα τῶν τῆν ὀρυγῆ νὰ εἶχον τῶν ἐρήμων.
Παράδεισον τὸ στήθος τῆς θαυμάζεις ἀνδρισμένον
Ἐνα καρπὸν παράγοντα, τὸν ἀπηγορευμένον.

Ἡ Μοιχαλίς . . . ἡδύτατος καρπὸς θηλατηρίου.
Ἰγᾶλος καταστρέφουσα καὶ πάντα ἀγγουμένη,
Μέγαίρα μὲ χαμόγελον ἐρατεινοῦ νηπίου
Καὶ κρήνη φαρμακευτικῆ καὶ γλῶττ' ἀνδρισμένη,
Κρύπτουσα ὄψεων πληθύν, θανατηφόρον ἶον,
Ζωηραριστὸν ἡρξίστειον καὶ θαλακτικὸν θηρίον.

Αἰώνια ἢ Μοιχαλίς σκιρτῶ ἐρωτευμένη,
Ὡς πάντοτε ὁ λαιμαργὸς τυγχάνει πεινασμένος,
Νὰ ἦνε θέλει πάντοτε τῶν πάντων ἐρωμένη,
Κ' εἰς τὴν ψυχὴν τῆς πάντοτε ὁ ἔρωτος εἶνε ξένος.
Ἡδονομένη τρώγεται ἐν τῇ φίλαραστειᾷ
Ἢτις εἶν' ὀδηγοῦσ' αὐτὴν εἰς ἑλευθερον θρησκεία.

Σατανικὴ διάνοια καὶ ἠρωτὸς βλακίας
Φαντάζεται ὅτι οὐδεὶς τὰ αἰσχη τῆς γινώρκει
Καὶ τάσσει πάντοτε ἑαυτὴν εἰς τὰς καλὰς Κυρίας
Καὶ συναντάται μετὰ αὐτῶν χωρὶς νὰ κοκκινίσῃ.
Κ' ἐνῷ ἀποθεῖνεται ὑποσκελιζομένη,
Ἢτις τῆς ἀχρείας διέξῃ τῆς εἰν' ἐνθουσιασμένη.

Ἐσθῆς τῆς καταπλήροισα εἶν' ἡ ἀλαζονεία,
Πονεῖ καὶ μέμμετ' ἐν ταύτῳ αὐτῆς τῆς Μοιχαλίδος.
Τὶ ὀφθαλμοὶ ἀνευ νοῦς! . . . τὶ νόσος ἐξαισία!
ῤέπται τὴν ἑπαρσὶν αὐτῆς εἰς δύο ἐπιωμίδας,
Καὶ πίπτει ἀρῆ ἀπέναντι ἐνός κομφουσμένου
Ἰγνώστου, ἀλλ' εἰς τὴν μορφήν αὐτῆς ἐρκιζομένου.

Καὶ πάλιν ὡς ἀθάνατον τὸν ὕλισμὸν πιστεύει,
Καὶ μ' εὐεῖδη ἐκτρομάτα τυφλῇ ὀλοφυρίζει.
Εἰς τὸν κοιτῶνα τῆς φρονεῖ πῶς ἀπομεν' ἡ χλευσῆ,
Πῶς τ' ἀποκρύφου ἀσπασμοῦ ὁ ἦχος δὲν συρρίζει.
Ἀπὼν εἶνε ὁ σύζυγος, τὰ τέκνα τῆς ὑπνώττου
Καὶ δι' αὐτὴν τὰ θύματα ποτὲ δὲν ὀνειρώττου.

Σύζυγος ὀργιστὸς καὶ μήτηρ ἀνοσία
Εἶν' ὁ σταυρὸς πρὶν ὁ Θεὸς σ' αὐτὸν ἀποφυγῆσθαι.
Μετατραπέψα εἰς φρικτὸν σφαγεῖον ἐκκλησία,
Εἶν' ὅ,τι κάμνει πῶν Θεῶν νὰ μὴ μακροθυμήσῃ.
Εἶν' ὁ Ἰουδας τῆς τιμῆς, τῆς πίστεως ὁ τάφος,
Καὶ τῆς ἀσπίλου φύσεως ὁ γόνυς πλαστογράφος.

Τῆς Μοιχαλίδος εἶδατε τὴν ἀτελῆ εἰκόνα;
Ἦδη ἀκούσατ' ἐξ Μίδης πασῶν τὴν ἱστορίαν
Θὰ καταβάλ' ἢ Μοῦσα μου δυσάρεστον ἀγῶνα
Διότι ἢ Μοῦσα τὴν καλὴν λατρεῖται κοινωνίαν,
Καὶ δὲν πο' εἰς κοινὸν χορὸν Σατύρους καὶ Ἀγῆους,
Δὲν θέλει δάκρ' ἄγισα μὲ καυχασμοὺς ἀγῆτους.

Στῆθ' εἰς τὸν προεριστὸν τὸν ἀγῆτον Σου γύναι!
Τὸ κράτος καὶ τὴν δύναμιν τῆς καλλονῆς Σου μέγα!
Ἐνταῦθεν Σου παραδεισοῦς, ἐκείθεν φέδρα εἶναι!
Πρὸ σεῦ τὸ Καπιτώλιον κ' ἡ Ταρπηία Πέτρα!
Φεύγε, ἠὲ Γύναι, τὴν στιγμήν τὴν σκεταίνῃν ἀποιήν.
Περάγ' ἢ φεύγεις ἡδονῆς Θεστυγῆ ἑδῶν.

ΑΣΜΑ Β'

Ἢ πρὸ ἐλπίς ἢ ψυχὴ.
Στίχους ποτὲ δὲν ἔγραψεν ὁ ἀγαθὸς Ἀνδρῖας,
Ἀλλ' ἦτο εὐγενὴς ψυχὴ καὶ ποιητικωτάτη.
Ἦτο ὀρατὸς χαρακτήρ, εἶχεν ὀμίαν γονναίος
Καὶ φθινοπώρου φθιστικὸν ἀνθῶλλον ἐκράτες.
Μεγάθυμος, τ' ἄλλοτριε ἐκ τῶν ἰδίων κρίνειν
Ἐβάδιζεν ἀκούσια εἰς καταδόθραν κλίτων.

Ἀχ! ποτὲ ὁ ἀνάρετος ὑπώπευσε κακίας;
Ὅστις τοὺς πάντας ἀγαπᾷ ποτὲ δὲν ἀγαπᾷται.
Ἐλάτρευε τὰς καλλονὰς μετ' εὐσεβοῦς καρδίας
Πλὴν δὲν ἡνδιὸν ἐκ μίας Λαίδος ν' ἀπατάται.
Ἢ ταπεινὴ μόνον ψυχὴ εἰς μίαν προσηλυδαί
Ἢ δ' ἕξοχος εἰς τ' ἀπειρον ἰδανικὸν ἀπλοῦται.

Κ' ἤρῃτ' ὡς πρώτῃν τῆς φορὰν ἐράται ἢ παρθένας,
Ἀλλ' εἰς πᾶν κάλλος τὸν Θεὸν τῆς καλλονῆς ἠρώται,
Πᾶσαν γυναῖκα ἀπέφουγεν ὁ πάντοτε ἑρωμένος
Καὶ δὲν ἐσκέφθη ἀγαπῶν ποτὲ ἂν ἠγαπάτο.
Δυσκόλως τὴν καρδίαν του μετέφραζεν ὁ νοῦς του
Κ' ἐσκόπτεν εἰς τὰ ἔργα του, ὁ κόσμος τοὺς παλμούς του.

Ὁ κόσμος . . . ὁ αἰώνια μεμφομένοσ ὡς ξένος
Ὅσας ἐλλείψεις ἀγέεις ἢ φῶσις του παράγει,
Ἀνέχεται ὡς εὐπρεπεῖς ὑπάρξεις τετριμμένες
Καὶ εἰς τὸ Καπιτώλιον τοὺς Νέριωνας εἰσάγει.
Καὶ διὰ τοῦτο λοιδορεῖ κ' ἐμπαΐζει τὸν Ἀνδρῆκαν,
Κ' εὐρίσκει ὡς παράφορον ἐκάστην του ἰδέαν.

Ἀτίμακα ν' ἀγαπήθῃς καὶ μίσει ν' ἀγαπᾷται
Ἔσο μοιχὸς, παλάτις Σου νὰ ἦν ἢ Κοινωνία.
Πρόδιδε τὴν Πατρίδα Σου ἂν θέλῃς νὰ τιμᾷται
Καὶ πῶτάγε εὐεργετῶν τὰ λογικὰ σφριτῆ.
Πᾶν ἱερὸν καὶ ὅσιον νὰ λοιδορῆς μὴ παύσης
Ἄν θέλῃς νὰ μὴ χλευασθῆς, ἀν θέλῃς νὰ μὴ χλευήσῃς.

Ἀλλ' ὁ Ἀνδρῆας πάντοτε περὶ Ἐλευθερίας,
Ὁ ἄφρον! περὶ ἐνθουσιασμοῦ καὶ ἠθικῆς ἐλάλει.

Και ήσαν δεκα έξι εναντι της καρδιας.
 Μόν' ως προδρόμος του Ουρανού εθαύμαζε τὰ κάλλη.
 'Ως ἀπηναικὸν αὐτὸν πλοῦτον ἐθεοόρει.
 Φύλοι του ήσαν εἰς πτωχοί καὶ τοῦ λαοῦ ἡ Κόρη.

Τὸν ἤθελε μιμητῆρα της ἐκείτης ἀρχοντοπικῆς
 Καὶ εἰ αὐτὸν ἐπάθεινον ἐνώ τὸν ἐφοδοῦντο
 'Αλλ' ἄνω ἔδρασκον αὐτῶν τοῦ Κόσμου ὁ Ἀπόπικος.
 Δασποσυῶν καὶ Δασποινῶν χοροὶ περιωθοῦντο
 Γύρω του ὡς περὶ φακὸν ἀκτῖνες ... ἀλλ' ἐκείτην
 Μίαν ἐμεγαλυνόταν ἐφορᾷ! Ἰσχυρότην.

Τοιοῦτος εἶνε ἄτυχος ὁ βραβεικός μου ἥρωας!
 Οἷον Σειρήνα ἤθελεν ἀνύψωκεν εἰς Μοῦσαν.
 "Ω! κλυῶντες παντ' ἀνθρώπων τοιοῦτου χαρακτηῆρος,
 Πᾶσαν ψυχὴν τοῖς ἀγενοῖς ἐχθροῖς της λητμενοσύνης
 Κ' ἐν φιλικῶν μετὰ δὲ παντὸς ἐνθυμουμένην
 Καὶ ὡς λυμπὰς εἰς τῶν πτωχῶν τὰ σκότα θεομένην!

Μονογενὴς ὁ ἥρωας μου καὶ Εὐπατριδὴς ἦτο.
 Καὶ ἄπως λέγει ὁ λαὸς μὲ τῶν πτηνῶν τὸ γλῶσσον
 'Ἰνδρώθη καὶ μὲ τ' οὐρανοῦ τὰς λάμψεις ἐκοσμήτω.
 Τῶν Κροίσων εἰς μονογενεῖς γνωρίζετε τὰ ἄλλα,
 'Απέφυγε τὸν θόρυβον ἀλλ' ἔζη ἐν θορύβοις
 Κ' ἔδρασκον ὡς χρυσάλλις εἰς τὴν 'Εδέμ της ἠφης.

'Ως εἰς ἀγρότης βάναστος εἶ κἀλλιον νὰ εἴζη.
 "Ω! κἀλλιον ποιητικῆς ψυχῆς νὰ ὑπηρείτω.
 Μ' ἔλην τὴν ἀνθρωπότητά ἂν ἤθελε νὰ παύη.
 'Ολοι θὰ τὸν ἐσέδοντο καὶ ἄλλοις θὰ ἦτο.
 Τὸν ἐαυτὸν του ἤθελεν ὑπὲρ τῶν ἄλλων ὄμα.
 Καὶ ἦτο δακρῶ ἀσθενὸν πᾶν ἐξήλλων του ρήμα.

'Αντὶ μεταλλίου φέροντος τὰ σήματα τοῦ Κράτους,
 'Επὸς εἰς τὰς εὐκαλλήκας νὰ ἔρρειν ὡς χρῆμα.
 'Ο λόγος της τιμῆς κρατῶν ἀγρότης καὶ Ὑπάτους,
 'Ἰνὰ μὴ βλέπη ἡ τιμὴ ὅπου στραφῆ ἐν ὄμα.
 Καὶ ἂν ποτὲ ἐξήλευσε τὴν λάμψιν τῶν μεταλλίων
 Εἶν' εἰς τὸ ἤθειλ κίωμα σωτῆρ νὰ ἦνε ἄλλων.

Καὶ ἔλεγεν κἀποθήματα τρία μὲ κινεῖον μόνον
 » Ν' ἀναγνωρίζω τὸν Θεὸν καὶ τὴν ἀθανασίαν.
 » Τὸ ἐν εἰς τὸν φιλόπτωχον ἡμῶν δηλοῦται στόνον,
 » Τὸ ἄλλο εἰς τὴν ἐξαρσιν πρὸς τὴν 'Ελευθερίαν
 • Καὶ ὁ ἀκρατὴς παλιμὸς ὑπὲρ τοῦ κάλλους τρίτον
 » Ἄνευ αὐτῶν ὁ ἀνθρώπος καὶ ὁ κόσμος τί θὰ ἦτον ...

'Ἰνούχθησαν κἀ φραγῆδες ... ἐμπρὸς λοιπὸν Ἀνδρέα!
 'Αποῦ ἠραβόης τὸν Σταυρὸν, χαμογελῶν σταυρώσου,
 Παντὸς ἀγίου Μαρτυροῦ εἶν' ἡ ψυχὴ γεννικία...
 Πρενομοῦχος ἠπαρξὴ σοὶ νεῦει ὁ Θεός Σου!
 Τ' ἄνη τοῦ κόσμου τὰ ψευδῆ ὅστις δὲν ἀμφιπέπει!

(1) Περιθάλλει, περιποιεῖται, εὐφραίνεται.

Εἶνε ψυχὴ προφητικὴ καὶ οὐρανὸν προβλέπει.
 Φαῖδρος εἰς ρόδα θανωτταν, ὅσε μίαν πριωίαν
 Τ' ἄστρον του εἶδεν ἐγαρθεῖς εἰς δακρυὰ νὰ δῶ.
 Ξένους τοὺς παντὰς γύρω του καὶ περὶ τοῦ σκοπέου
 Κ' εἰς πᾶν του βήμα τριόβλον σκληρὰν ἡ γῆ νὰ εἴζη.
 Γελῶντα κτην' ἠτένισε παντοῦ στραφείς μὲ πόνον.
 'Ετροφον τὴν καρδίαν του ἀὶ ἀναρνήσεις μόνον.

Τὰ πάντ' ἀπόλασε χωρὶς ποσῶς νὰ τὸ νόησῃ,
 Εἰκόνιζε τὴν φθίνουσιν ὑπὸ τὸ φῶς λαμπάδα.
 'Ο τάλαρ! ὡς ὑπάλληλος κατέφυγε νὰ ζῆσῃ,
 Θεέ μου! ὡς ὑπάλληλος! καὶ ποῦ; εἰς τὴν 'Ελλάδα.
 "Ω! κἀλλιον τὰ τέκνα μου νὰ κλυῶτα παθεμένα
 Παρὰ τοσοῦτον ἄτιμα καὶ ταπεινωμένα.

Εἰς τὸ παράθυρον μιᾶς οἰκίας κακοσχημοῦ,
 'Ομοίως οἴκου προσευχῆς κοινότητος ἀγρίας,
 Μιάς ἐπαρχιωτικῆς κώμης κερὰς ἐρήμου,
 'Ακουμαθημένος φαίνεται ὁ τλήμων Νεανίας.
 Εἶνε ὑπάλληλος ἐκεῖ ὁ ἥρωας μας Ἀνδρέας
 Καὶ βλέπει τῶρ ἀπόρρακτος διαρχομένης νέας.

"Όταν δὲν βλέπη ἡ ψυχὴ εἶνε τυφλὸν τὸ ὄμμα.
 Τίς εἶδε ποῖα ἔνερα τὸν βαυκαλίζουσαν τῶρα...
 Ποσάκις παραιτεῖ ὁ νοῦς ὡς οἰκημα τὸ σῶμα
 Κ' ὁ ἀνθρώπος τυφλὴ ψυχὴ τυφλῆ ἐν ἄλλῃ χωρῆ.
 'Εχει πλαταεὶς ὀρίζοντας ἀρῆμων νὰ τυρβάζῃ
 'Ανθρώπος καταδικασθεὶς νὰ μὴ χαμογελάτῃ.

Πολλοὶ θιέρχονται... οὐδεὶς γνωρίζει τὸν Ἀνδρέαν.
 "Εμαθον ὅτ' εἶν' εἴσηνος, πτωχὸς καὶ προκομμένος
 Καὶ κάπου, κάπου νῆα τις λέγει πρὸς ἄλλην νῆαν
 « Νόστιμος εἶνε ἀλλ' ὠχρὸς πολὺ αὐτὸς ὁ νέος.»
 Καὶ ὡς συνήθως εἰς μικρὰς συμβαίνει κοινωνίας
 Περὶ τοῦ ξένου συζητοῦν κἀ Νόροι μ' εἰρωνείας.

'Ἠγὼν καλεῖ ἐν τῶν ὁδῶν τοῦ γεώματος ὁ κώδων.
 Τὸ ζῆν τῶν ἐπαρχιωτῶν εἶνε ζωὴ Λουκουλίων.
 Δὲν κυματῆς εἰς τὰς ὁδοὺς δάσος ἐμφύχων ρόδιον.
 Οἶνον κομίζοντ' ἀπαντὰς ἐνίστ' ἕνα δοῦλον.
 Μόνον διὰ τὸν ἥρω μου ὁ κώδων δὲν σημαίνει
 Κ' εἰς τὸ παράθυρον χωρὶς αἰτίαν ἀναμένει.

Τοῦ παραθύρου ἔναντι, ἐκεῖ πολὺ πλησίον,
 'Εκ παραθύρου γείτονος ὡς ἄστρον ἐκ νεφέλης,
 'Ως ἐκ φυλλώματος βορρᾶς ὠθεῖ δαιλὸν τὸ τον.
 Προέκυψεν ἐν πρόσωπον θνητῆς τινος Σεμῆλης.
 'Ἠ Κόρη ὡς μὴ βλέπουσα τὸν Νεανίαν βλέπει
 Καὶ συστολῆς καὶ ἐρωτος ἐν μέσῳ ἀμφιρρέπει.

*Γνωρίζετ' ἐκ της μυθολογίας τὴν ἱστορίαν της κόρης τεύτης τοῦ Κάδμου καὶ της Ἀρμηνίας, της ἐκκαρευθείσης παρὰ τοῦ Διός.

'Ο ἥρωας μου ἦτον ἐκεῖ ἀλλ' ὄχι ἡ ψυχὴ του.
 "Ότε κλυῶντες ἔβλεπον στενάχασαν καρδίαν.
 Συνήλθε, καὶ ἠσθάνθησαν ψυχὴν εἰς ὀφθαλμοὶ του.
 Καὶ προσηλόθη... μορφασμὸς ἐμφανίων ἀρῆδιαν
 'Ως νέφος διαβατικὸν τὴν ὄψιν του σκιάζει.
 Κ' εἰς εἰσθημ' ἀνεξήγητον τὸ στήθος του στραδάζει.

Εἰσῆλθεν εἰς τὸν ὄθλαμον, ἀλλὰ καὶ πάλιν φεύσει.
 Δίετι πάλιν ἔναντι τὴν Κόρην ἀπενίξει.
 Καὶ Ἀῤῥη ὡς ασιόμενον τῷ νεύει κυπαρίσσι.
 'Ο ξέφυρος ὡς μεταξὺν τὴν κόμην της κτενίζει.
 'Ἦτο λευκὴ, χαρίεσσα καὶ λυγηρὰ, καὶ ὅμως
 'Εμπρὸς της κατελάμβανε τὸν Ἠρωά μου πρόμος.

Εἰς χέρτην γεωγραφικὸν μὲ φρίσσουσιν καρδίαν.
 Χωρὶς νὰ θείη, ἐρευνᾷ τοῦ Κράτους μας τὸ πέρας,
 Καὶ λέγει ὡς ἀλλοφρονῶν • Σ' αὐτὴν τὴν ἐρημίαν,
 • "Ω! μόνος ἂν ἐτόγγωνον ἐγὼ μ' αὐτὸ τὸ πέρας,
 • Παρὰ τοιαύτην κόλασιν νὰ εἰσθανθῶ ποτὲ μου
 • Κ' ἐμὲ καὶ τὴν Μητέρα μου, θανατωσαν Θεέ μου!

Προβλέπει ἡ ψυχὴ λοιπὸν ἡ ἀμφισβητουμένη;
 Εἶν' αὐτὴ ἄλλος κοπίς πνευματικῶν Γορδίων;
 'Ακτὶς ἐκ τοῦ πνευματικῶ ἡλίου περιπομένη;
 Εἶνε τὸ θεῖον ἐνεργεῖον εἰς πᾶν θνητὸν σαρκίον;
 Ποῖον Ἀνδρέα ἔλθερον προβλέπεις ἔναντι Σου
 Κ' εἰς σχῆμ' ἀγγέλου δὲν βράβει τὸ νεκτὴρ ἡ ψυχὴ Σου;

Τῶν μυστηρίων τῶν θνητῶν ὑπάρχει ἱστορία...
 Τίς δακτυλὸς ἀόρατος τὴν εἶχει γεγραμμένην;
 Παντὸς θνητοῦ ἀθάνατος περιγμῆν' ἡ καρδία
 Τὴν τύχην εἰς παντ' ἀνθρώπων κρατεῖ ἐξηγημένην.
 "Αν πασχουσὶν ψυχῶν αὐτὰ καλοῦντ' ἀδυναμίαι.
 'Υπάρχουν προσιθῆματα, ὑπάρχουν ὀπτασίαι.

ΑΣΜΑ Γ'

Ἐ χ ὁ ρ ε υ τ ε κ ρ σ η λ α μ ἄ ν .
 Εἶνε χαιμῶν! ἡ θάλασσα ὀλέθρους διηγεῖται.
 Μ' ἀπείσιν μουρμουρῶσιμα τὴν γῆν σκάπτ' ἡ βροχὴ,
 'Ορύεται ὁ ἄνεμος ὡς τίγρις ν' ἀπειλῆται.
 'Ως τὴν ἀρῆν τῶ Οὐρανοῦ ὁ Ἄδης ν' ἀντιχῆ.
 "Εν ἔτος λήγει σήμερον ἀπ' ὅτου ὁ Ἀνδρέας
 Τοὺς στεναγμὸς ἐπέφυγε της παραδόξου Νεας.

Παρὰ κυμάτων ὡς δαλφίν ἡ Μοῦσα ὀδηγεῖται
 Εἰς ἄκρον της 'Ελλάδος μας, εἰς νῆσον βορεινήν.
 'Εκεῖ θὰ μετριάσῃτε ἐνὶ θά ἐκπληχθῆτε.
 Καὶ πῶσα θὰ σπουδάσῃτε εἰς ἑλαφρὰν σικηνήν.
 Μὲ ἀθιγγάνους μουσικοὺς εἰς ἔξυλινον οἰκίσκον
 Τοῦ γέμου περιφέρουσι τὸν ποτοφόρον δίσκον...

Σύρει τὴν νύμφην εἰς χορὸν κοῦρος βρακῆς νυμφίος,
 'Εν ᾧ καταβροχθίζεται ἡ εἴσητὴ κίμας.
 'Εκείνη εἶνε Σικληνός, βακχος αὐτὸς γέλοιος

Καὶ ἀπαντες καὶ ἀπασαι εἰς ἐν μίᾳ μικρίας,
 Τῆς νῆσου ὁ ἀρχοντισμὸς διασκαδάζει ἔνθεος
 Κ' ἡ μάστα μὰν πρὸς τὰ μετὴν στελεθῶν τοῦ πέμθεος!

Εἰς ἐν δωμάτιον ἐγγὺς της ἡγήρας κίθουσης
 "Εκείσε ἀπνοὺς ὡς νεκρὸς ἠνωστὸς μας νεανίας.
 Τὸ στήθος του εἶνε εἰκὼν θαλάσσης ἠρεμοῦσης
 'Αλλὰ κατόπιν θουελλῶν, κατόπιν τρικυμίας
 Τὸν περιθάλλουσαν σύνφευς δὲ Ἀσικλητιδάει.
 Καὶ τινες πάντοτ' ἐν χρῆστον τῶν δυστυχῶν Πηλεάει.

'Ανδρέας εἰς τοῦ μίσεος σου σε συναντῶ τὴν νῆσον
 Μὴ ἀραγ' ἐπληθύνουσα ἡ πρόγνωσις σου εἴλη;
 'Επλήρη φῶς! εἰς τέναχος περὶν ἐκ παραδείσιων...
 'Αλλὰ τί ἐπάθε; φαῖδρος ἐνὶ ἠκτινοδόλῃ,
 Κατέπεσε λιπόθυμος καὶ τῶρα παγωμένος,
 Μακρὰν τῶν μητριῶν παλιῶν ψυχωραγαεὶ ὁ ξενός.

Ψυχωραγαεὶ... οἱ ἰατροὶ φρονεῖν πῶς ἀποθνήσκει.
 Εἰς συγκοπήν τὸν ὠθησεν ἡ ἄκρα ἀναιμία
 Κ' ἡ ἐπιστήμη φθάνοντα τὸν θάνατον εὐρίσκει!
 "Επαυσε νὰ δονιζῆσαι πολυπαθῆς καρδία;
 "Όχι!... πνιγμένος στεναγμὸς τὸ πτόμα ἀναδύει
 Κ' ἡ ἐπιστήμη εἰς νεκρῶν ἀνάστασιν πιστεύει.

Τίς εἶδε προτιμότερον ἂν ἦτο νὰ μὴ ζήσῃ...
 Πάντα εἶν' εὐτυχέστεροι τῶν ζώντων οἱ νεκροί!
 Τίς εἶδε δηλητήρια ὅποια θὰ ροφήσῃ
 Καὶ πόσοι θὰ σε τύψωσι χαιμῶνας παγεροί...
 "Ως μόλις ὁ ἀναζήσαντας, εἶδον οἱ ὀφθαλμοὶ του
 Τὴν Αῤῥαν του χορεύουσιν φαῖδρον ἀπέναντί του.

'Εχόρευε καρσηλαμῶν θερμὴ ὡς ὀδαλίσην.
 'Απέκαμε χορεύουσα τοῦς Βάκχους ὄρας τρεῖς.
 'Πκουσε μὲ χαμόγελο εἶπ' ὅταν ἀποθνήσκει.
 Αὐτὸς ὅστις ἐρρόφρησε τὰ δάκρυα αὐτῆς.
 'Ἠρέσθη καὶ δὲν ἐρωτᾷ τί εἶχε καὶ πῶς εἶχε
 Καὶ σπείρει ρόδα κ' ἐπ' αὐτῶν ἐνθουσιῶσα πρέχει.

"Ω. ποῖον ἀνακούφιτον ὁ ἥρωας μου ἠσθάνθη
 "Ότε στραφεῖς ἠτένισε τὴν Αῤῥαν του φαῖδρον.
 'Αμέριμον χορεύουσιν ὡς χρυσάλλις εἰς τ' ἄνθη,
 Κ' ἐρωτικῶς ἐθώπευσεν αὐτὴν ἀπὸ μακρῶν.
 Μόνον δίετι ἀσθενῶν τοὺς ἄλλους θὰ λυπήσῃ,
 Δὲν ἐννοεῖ ὁ εὐγενὴς ποτὲ νὰ ἀσθενήσῃ.

Τέλος ἐφάν' ἡ χραρυγὴ χρυσαύρουσα τὰ ὄρη
 Καὶ ὁ ἀλέκτωρ ἐψάλλα τὰ κάλλη της βραχύνος.
 Καὶ νυσταλέος Σάτυρος καθεῖς τῶν ἀνεχώρει
 Κ' εἰς τὴν καυτίαν ἔρρευσεν ὁ προσφίλης χορός.
 Κ' ἡ Αῤῥα τὸν βραχίονα τ' Ἀνδρέου της λαβούσα
 Ἀπῆλθεν ὡς εἰς ποιητὴν ἐπειδομένη Μοῦσα

Πλήν Μούσα καὶ καρσηλαμῆς; Ἀνδρέας κ' ἄδακτικῆς;
Ὡ! πόσα δόξα! ἢ γυνὴ νὰ πράξῃ ὅταν θέλῃ!

Δὲν τὴν ἤγάπα μέχρις οὐ ἀπὸ τὰ δάκρυά της
Ὡς μὴ ἀδρανῆς αὐτὴν εἶδον ἐστελισμένην:

Εἶν' ἤδη λάτρις εὐζυγῶς... ἀλλὰ ἢ πρόγνωσις του;
Ἄλλὰ ὁ γωγορετικὸς χάρτης σιγῶν τί λέγει;

Καί, αἱ συμπτώσεις ἀληθῶς παράγουν τὰς προλήψεις;
Ἄλλ' ἀποθῶν δογματικῶς πάντοτ' αὐτὰς, κερδίζεις;

ΑΣΜΑ Δ'

Ἡ Αὖρα πάσχει.

Δὲν ὠχρίσεν ἡ Αὖρα,
Ἔβλεπε πάντα δροσερά,

Εἶνε μία μαρμαρίνη
Κρήνη μεγαλοπρεπῆς
Ἦτις ἀμβροσίαν χύνει

Σπαίρει βόθρ' μετιδίωσα,
Σιωπῶσα εὐγλωττεῖ

Εἶνε ἡ ζωὴ εἰς δρόσον,
Ἄλλ' ἡ Αὖρα ἀσθενεῖ.

Φυλλοξήρα πάχα ποία
Φαρμακίζει μυστικῶς.

Σκυθρωπὴ ἢ ἐπιστήμη,
Λέγει ὅτι τὸ κακὸν

Εἰς τὸ καθαρὸν της αἶμα
Φοβερά ὡς τὴν ἀράν,

Πάντοτε ἐρωτευμένως,
Πάντοτε πλατωνικῶς,

Ἄλλ' ἡ Αὖρα λέγουσιν ἦτον
Ὡς ἡ αὖρα καθαρὰ,

Εὐφυσιολογοῦσα στρέφει
Ἐψηλότερα τὸν νοῦν

Εἰς τὴν Αὖραν τοῦ πλησίον
Ἐν γυναικί: ν' ἀγαπῶ.

Λατρευτὴ ἀλλ' ἢ ὅποια
Ὡς ἀγία σιωπῶσα.

Ἐξυπνὰ κάθε πρωῖαν
Ὁ Ἀνδρέας μὲ σπασμούς.

Ἄλλ' ἡ Αὖρα πάσχει ὅμως
Ἀπὸ... δὲν ἤξεύρω τί...

Ὁ, τι ἤξεύρω εἶνε μόνον,
Ὅτι τὸν Καλὸν Καῖρον,

ΑΣΜΑ Ε'

Εἰς ἀνθρώπου εἰς τὸ σκότος.
Δὲν κλείει περισσότερα ὁ οὐρανὸς ἀφ' ὅσα

Εἶνε ἡ γῆ, ἠδὲ τὰ θάλασσα τρικυμίας.
Εἶνε νύκτ' ἀδύνατος ἀπὸ τὸν ἠλιόφωτον.

Κ' ἐν σκότει ἴδωμεν πάλαι γυνῆς νὰ δουλοπρεπῆ
Ἐμφυγον ὀρολογίον τῆς εὐλογίης ἡρώς.

Κ' ἴδωμεν... εἰς ἀνάκλιτον ἀπλῶτα ἀγροκόπος
Εἰς οὐχὶ πολυτελεῖς ἀλλ' ὄχι καλοκαθίστησι.

Ἄλλ' ἡ Αὖρα πάσχει ὅμως
Ἀπὸ... δὲν ἤξεύρω τί...

Ὁ, τι ἤξεύρω εἶνε μόνον,
Ὅτι τὸν Καλὸν Καῖρον,

Εἰς ἀνθρώπου εἰς τὸ σκότος.
Δὲν κλείει περισσότερα ὁ οὐρανὸς ἀφ' ὅσα

(1) * Ἡ φρικωδέστερα τῶν Γοργόνων τῆς ὀπίσκ' ὁ Περσεὺς ἐπέκοψε τὴν ἀρροπλέκμον κεφαλὴν.

ΠΡΩΤΟΒΟΥΛΗ ΣΥΛΛΟΓΩΝ

Και μένων με τα βήματα γαλῆς υἱος ἀγρίας
 Καίως κινείται μελανή ἐν τῷ σπύρονι στήλη.
 Καί ὡς ἀπὸ ἀνθρώπινα ἐξερχομένη χεῖλη
 Συρρίζει μυστικῆ ἀπὸ ἐγκλείουσα τὸν Ἄδην.
 Ἐνῶ τοῦ οἴκου ἐσωθεν ἠκούσθη «Μιλτιάδην
 » Λέγουσα, τῆς καρδίας μου αἶμα τὴν ἱστορίαν
 » Δι' ἧς εἰς τὴν ὄρασίαν σου θέλω νὰ ζῶ καρδίαν
 » Ἡσύχαι Μιλτιάδη μου... ἕς λαίμακρον σὶ ἄλλοι.
 » Σὺ μόνος εἶσαι κηπουρὸς εἰς τ' ἀνθήρα μου καλλῆ.
 Κ' ἀξηκολούθει με φωνὴν μαλασσουσάν θηρία
 » Ὅρκιζομένη μ' ἀσπασμοὺς ἢ εὐγενῆς κυρία.
 » Συγχρόνως λέγει ἢ αἰκία «τὴν θύραν ἐκὼ σπάσω.
 » Γύρω τόσα παράθυρα... ἀφούτως δὴ τὸν χάσω...
 » Ἐδῶ θὰ ἦν, ὑπόγειον... εἰθὲ θεὸς μαζὺ μου...
 » Τὴν δόξαν σου ὑπερβαίει ἡ πάσχουσα τιμὴ μου...
 » Ἐκαί! εἶνε εἰς ἀτίμος καὶ ἀτιμαζομένη!
 » Ἐδῶ! με τὴν ἐκδίκησιν τιμὴ καθυπλισμένη...
 Κατῆλθεν ἀκροποδῆτι με τοῦ Λυγκίως τ' ἕμμε.
 Πλὴν συνηντήθη κατελλθεῖν με τι γρυλλίζον σῶμα.
 Αἰὼν παρήλθε μέγρις οὐ ἀνάθη ἐν κηρίον...
 Ὁ Κόστωρ τὸν εἰσέπειν, ὁ προσείλις του κῶων.
 Καὶ εἰς τὰ σκόπη ἢ ψυχὴ μᾶς βλέπει τῶν ἀλόγων.
 Εἰς τὴν σιγῆν τῶν εὐγλωττων διατηρούντων λόγον.
 Τὸν ἀνεγνώρισε καὶ ὡς τῶν πάντων ὦν ἐν γνώσει
 Ὅς ἄλλοτε δὲν ἐσπέυσε τὴν εἰδησιν νὰ δώσῃ.
 Ἄλλὰ λαδῶν τὸν φίλον του ἀπὸ τοῦ ἐπεδούτου
 Εἰσάγ' εἰς τραγίην παγερῶν με τρόπους κοιτωνῆτου (3)
 Θεά μου! τάφος σκοτεινῆς με ζῶντας τεθαμμένους,
 Νεκροὺς ἔλα τὰ θέλγητρα τοῦ ζῆν ἀισθανομένους.
 Ὑπνώτουσι πέντε ἀγγέλοι εἰς ρυπαρῶν ὀδόνην.
 Ἦν ἔχουσιν ὡς σκέπασμα καὶ ὡς στρωμηνὴν τῶν μόνην.
 Τὰ δυστυχῆ... ὑπνώτουσιν... ὁ φόβος τὰ κοιμίζει
 Καὶ ἀνοθεν τῶν ὁ βόρρος τὴν τύχην τῶν συρρίζει
 Ὑπνώτουσι καὶ ὡς τροφὸς τὰ συντροφεῖ εἰς κῶων.
 Ὀλίγον εἰς τὰ δάκτυλα ἔχει τὸ ἐν ψωμίον,
 Καὶ βήχει συρρομένον, ἐγειρεται καὶ βήχει
 Καὶ ὡς στοιχείου μογγήρισμα ὁ βῆξ αὐτοῦ ἀντήχει.
 Τὸ ἄλλο εἰς τὰ χεῖλη του ἐν ὄνομ' ἀναδύει.
 Καὶ με αὐτὸ τὴν τριατῆ Μαρίαν του θωπεύει.
 Ἐνῶ περιποιήσεων ἔχει καὶ τοῦτο χρεῖαν,
 Με τοῦ πατρὸς τῶν τ' ὄνομα κοιμίζει τὴν Μαρίαν.
 Τὸ ἄλλο... τὸ κοράσιον ἀγγελοκιμωμένον!
 Ἄνθος ὑπὸ τοῦ σάρκακος προώρως μακρυμύτιον.
 Χωρὶς νὰ θέλῃ τὸ πτωχὸν κοιμώμενον στενάξει
 Κ' εἰς τοὺς χρυσοὺς βροτάρου του τὸ δάκρυον του στάξει.
 Τὸ πέμπτον ἐνειρεύεται ὅτι πολλὰ κρούσει
 Καὶ δι' αὐτὸ ἡ μήτηρ του ἀδίκως τὸ μαλόνει.
 Εἰς κρημισμένην φωλεὰν κι' ἀν κειμηθοῦν ὀλίγον.
 Σπαρκουσι ἀνευ μητρικῶν οἱ νεωστοὶ περὶ γῶν.
 Ὄ! ἔστω! Ὑπνὸν ἀθλίον ὑπνώσας ἀιώνως
 Ἐάν ἐρικτὸν ἐνύπνιον θε νὰ σᾶς εἶν' ὁ βίος.
 Τέκν' αὐτῆς τῆς ἡδονῆς... ψυχὴ χωρὶς ἐλπίδας...
 Μὴ συγχωρήσῃς Κύρια, ποτὲ τὰς Μοιχαλίδας.
 Ἐνώπιον τῆς φοδερᾶς κι' ἀγίας ταύτης θεᾶς,
 Εἰς ἄλλας ὁ πατὴρ αὐτῶν κυμαίνεται ἰδέας
 Τοιαύτη εἶνε τ' αὐτῆς ἀνθρώπου ἡ καρδία!
 Ναὺς πάντα κινδυνεύουσα ἐν τῇ παλινωδίᾳ.
 Τὸ ἐν ἐναγκάλισται, ἐπὶ τοῦ ἄλλου κλαίει
 Καὶ εἰς τὰ χεῖλη τοῦ ἔκλυου Πινδάρου του ἐκπνέει.
 Θάλλεται εἰς τοὺς κόλπους του ὁ εὐγενῆς του Λέων
 Καὶ εἰς τὸ πέμπτον φίλημα ἀναποθείται ζέον.
 Τὰ θύσμοιρα... θαρμίνετα, τὸ αἶμα τῶν ἡδέως
 Κ' αἰσθάνοντ' ἡδὴ μητρικοὺς τοὺς κόλπους τοῦ Μορφέως.

(3) * ὁ ἀπρηθῆς τοῦ κοιτώντος.

Ἐγείρετ' ἢ καρδία τῶν ἐνὼ ἢ ἐκρῆ ὑπνώτουσι
 Καὶ τὸ καθέν τῶν τοὺς κελύς κἀρούς τῶν ἐνευρότουσι.
 Τὶς δυστυχῆς ἀραταινῆς δὲν ἐνθυμᾶις ἡμέρας;
 Εἶχον κι' αὐτὰ ὡς ἔχουσι τ' ἄλλα παιδιὰ πατέρας;
 Καὶ εἰς αὐτὰ μετὰ στοργῆς ἢ μήτηρ ἐμειδίει,
 Πρὶν νεκρωθῆ εἰς τὰ στήθη τῆς ἢ μητρικῆς καρδίας.
 Ἦδ' ἢ ἐγρηγορούσα τῶν ψυχῆ ὅπισθεν τρέχει
 Καὶ τὸ καθέν τῶν καὶ γονεὶς καὶ ἀξιώσεις ἔχει.
 Καὶ ὡς νὰ μὴ ὑπέστησαν τοιαύτας τρικυμίας,
 Καὶ ὡς νὰ μὴ διέρχωνται ἐδάτους ἐρημίας
 Τ' ἀπαύτως διωκόμενα ἔρημ' αὐτὰ στρουθία,
 Φαντάζοντ' ὅτ' ἢ πρώτη τῶν τὰ θάλαπαι εὐτυχία.
 Μία στιγμὴ τῶν καρδιῶν τοὺς πόρους ἱατροῦσι
 Καὶ τοὺς δημίους του σωθὲν τὸ θῦμα ἀμνηστεύει.
 Ὅς ἢ αὐγὴ τοὺς κἀλυκας τῶν ῥόδων νὰ ἐφίλει
 Ἀνοιγόντ' εἰς μεϊδιζμα τὰ θλιδερά τῶν χεῖλη.
 Τὰ στήθη ἀγαθοῦ πατρὸς εἶνε τῶν τέκνων κἀλη.
 Ἰδέτε! ὡς ὁ ἥλιος δανδρόλλια τὰ θάλλπει.
 Ἄλλ' αἰσθημάτων τρυφερῶν ἐνὼ εἶνε γεμάτος,
 Ὅρθουτ' αἰφνης ἢ κόμη του ὡς ἀνθισμένη βλάτος,
 Καὶ ἐρίστων ὀπισθοδρομεῖ... παράφορος βαδίζει
 Καὶ με γυμνὸν ἐν φάσανον τ' ἀθῶα φοδερίζει.
 Στῆθε!... καὶ ἂν ἐγέννησεν αὐτὰ ἢ ἀμκρτία,
 Αὐτὰ εἶνε τὰ θύματα, δὲν εἶνε ἢ αἰτία.
 Ἀπόθησον τὴν χεῖρά του Θεά... μὴ τὰ φρονούει,
 Εἰς πέντε σάργια πατὴρ πεντάκις θὰ ἐκπνέουσι.
 Παρακαλῶν λέγει: «ἰδοὺ τῆς τύχης μου τὸ τέριμα!...
 » Τὶς οἴδεν, ἕκαστον αὐτῶν τίνας νὰ ἦνε σπέρμα...
 » Ἄλλοι τὰ ἐνεσάρκωσαν κ' ἐγὼ πατὴρ κἀλοῦμαι;
 » Τῶν στρυγερῶν δημίῶν μου τοὺς νόθους ἐγκολποβωμῆ;
 » Μὲ τ' ὄνομά μου ἐγκλήμα ἀνώνομον ἐνδύω;
 » Καὶ ἡδονὰς λαποδυτῶν ὡς φιλτρῶν μου ἐγκλείω;
 » Τὶ ὑποψία κρεουργός! τὶ πλῆκτρον φρικαλέον!
 » Πᾶν ἐ, τ' ἢ φύσις ἱερὸν ἐγκλείει καὶ ὠραῖον
 » Νὰ χρησιμεύῃ εἰς ἐμὲ ὡς στήμα καὶ ὀδύνη!
 » Θεά μου! πῶς δὲν σχίζεται ἢ γῆ νὰ κατανήη
 » Πᾶσαν γυναίκα ῥίπτουσιν εἰς αἰσχὸς τὸν σῆμιον
 » Ὅς μήτηρ πρὶν εἰς τ' ἀγία προσέβη τῶν ἀγίων
 » Φρίσσ' ἢ ψυχῆ... τρέμει ἢ χεῖρ... τὸ φάσανόν του πίπτει,
 » Γλυστρῶν ὡς ἕρις ἐλαφρῶς τὸν Λέοντά του τύπτει.
 Ἐγειρεται τὸ ἀγαθὸν παιδίον ἐν ἐκπλήξει
 Καὶ κλαίει με χαιρόμενο, γελᾷ ἐν κατανύξει.
 Καὶ λέγει: «ὁ πατέρας μου! Πατέρα μου χρυσέ μου!
 » Μὴς ἤλαθες; εἶνε ἀληθὲς! δὲν τῶν κἀνα ποτὲ μου.
 » Μαρία ὁ Μπαμπάνης μας! Μπαμπά μου ἢ Μαρία!
 » Πινδάρσ ὁ πατέρας μας! Λουίζα μου! Λουίζα!
 » Συναῖτε νὰ χορτάσῃτε φιλίακι τὸν πατέρα!
 » Δοξάσατε τὸν ὕψιστον! τραχῆτε ἰστὴν μητέρα!»
 Εἰς τὴν μητέρα... τὰ πτωχὰ μελόνοτον ἐν ἀγνοία
 Τὸν τίτλον μεθ' οὐ ἤστραψε κ' ὑψῶθ' ἢ Παναγία!
 Εἶν' ἐξυπόλητα σχεδὸν καὶ ἐκτραχηλισμένη
 Καὶ εἰς τοὺς δρόμους ὡς ὠὰ τῆς νήσεως ἀφηνεμένη,
 Δὲν ἔχουν ὄνομα, τιμὴν, ὑγείαν καὶ πατέρα
 Καὶ ὅμως τὴν γεννήσαν αὐτὰ κἀλοὺν μητέρα.
 Ὄ! τὰ πτωχὰ ἂν ἠδύναντο τὸν τίτλον τῆς νὰ σδύσουν
 Κ' ἐκ κολυμῆθρος ἠθικῆς ἐκ νίου νὰ βλαστήσουν!
 Ἦ φύσις ἢ ἐκπέσσασα θὰ ἀνεκινουργεῖτο
 Καὶ πάντοτε ὡς ἄλλοτε παρθένος θε νὰ ἦτο.
 Ἄχ! δι' αὐτ' ὅσα πλάσματα παράγει ἢ Μοιγία.
 Συλλέγει: ἐκ τῶν ἀγυῶν καὶ τρωγ' ἢ δυστυχία,
 Θεά μου! ἂν τὴν ἠθικὴν παραδείξῃ ἢ φύσις,
 Εἰς τὴν ὅποιαν βούλησιν ἠθέλησας ν' ἀφῆσῃς,
 Τὴν ἀμκρτίαν πάταξεν καὶ τὰ ἐγκλήματά τῆς
 Κι' ἀγιάζον τὰ ἐμψυχα ἀποτελέσματα τῆς
 Ὄ! εἶν' ἐκ τῶν ἀλύτων σου καὶ τοῦτο ζητημάτων...

ΛΥΜΑ Σ:

Π ὦ ε τ ῆ ν ἐ π ἡ σ ῆ ν

Τὶ μ' ὠφείλει ἂν εἶμαι ἐν τῶν λογικῶν προθέτων;
 Ἐν τοῦτοισ' ὁ πατὴρ αὐτῶν ὁργίλιος τὰ θωπεύει.
 Τ' ἀσπάζετ' ἐνὼ τ' ἀπώθει... ὁ ναὺς του, κινδυνεύει...
 Ἄνευ πυξίδος κι' ἀγκυρῶν ἐν τρικυμία πλοῖον.
 Ὁ δῆτης εἰς τὴν ἔρημον μέσα πολλῶν θηρίων.
 «Ὄ! εἶνε, τέλος ἔκραξαν, εἶν' ἔρημα παιδιά
 » Κι' ἀσκόπως εἰς τὰ στήθη μου δὲν πᾶλλει ἢ καρδία.
 » Εἶνε, δὲν εἶνε τέκνα μου, εἶνε, δὲν εἶνε ξένα,
 » Πατέρα τὸν σῶτηρατων φρονούν τ' ἀπῆλπισμένα.
 » Δὲν ἀπατώμαι... ἂν κ' ἰσχνὰ καὶ κάτωχρα εἶν' ἔλα
 » Εὐγένειαν με ἔμματα ἐκφράζουσιν λαίμαργά!
 » Καὶ ὡς εἰς κάτοτρον ἰδοὺ καὶ τὸ μεϊδιζμα μου
 » Εἰς ἔλα τῶν... ὦ, δύναται νὰ ἦνε ἰδικά μου...
 » Ἄλλ' ἂν δὲν εἶνε τέκνα μου ὑφῶθ' ἢ στοργῆ μου
 » Τυφλὴ καρπούς ἀμκρτωλῶν... ἄλλ' ἂν εἶνε καρποί μου
 » Κ' ἐγὼ ἐκ τούτων ἕκαστον, τῆς κοινωνίας τέρας
 » Ρογγόσω καὶ βλασφημηθῶ ἐπὶ μακρὰς ἡμέρας;
 » Ἦ δόξα δὲν μακροβιοί εἰσαν ἢ ἀτίμια!
 » Ὁ πάντοτε πνιγόμενος καὶ ζῶν ἐν Τρικυμία,
 » Ὁ πάντοτε ἐν τῇ πυρᾷ ἀλγῶν καὶ μὴ ἐκπνέων,
 » Ὁ πάντοτε νικώμενος καὶ πάντοτε παλάων,
 » Ὁ ἐκ καθήκοντος μισῶν καὶ ἀγαπῶν συγχρόνως,
 » Πατὴρ καὶ τέκνον ἐν ταῦτῷ ἀτίμου ἀλγῆδόνος,
 » Ὁ μόνος ἐκ τῶν δυστυχῶν πληγῶν τὰς καρδίας
 » Καὶ πάντα χλευαζόμενος παρὰ τῆς κοινωνίας,
 » Εἶνε ὁ τάλας σύζυγος τῆς Μοιχαλίδος μόνον,
 » Ὁ μάρτυς ὁ κατὰπτωτος τῶν γενεῶν κ' αἰώνων.»
 Τοιαῦτα λέγει σπασμωδῶν τὸ δυστυχῆς τῶν ὄντων
 Κ' εἰς ἀμκρτακταντεύσεων κυμαίνεται τὸν πόντον.
 Θλίβε: τὰ τέκνα του γελῶν καὶ τὰ φίλει με στόνους,
 Κ' ἠδύνεται ν' ἀναπολή τὸς εὐτυχεῖς του χρόνους
 Καὶ τὰ ἐναγκάλισται ὡς συντριβεῖς ἀλάτω
 Καὶ αἰεὶ χαιρῶν τὴν οὐρανὸν ὁ τεθαμμένος Κόστωρ.
 Ὅς συνελθὸν δ' εἶπε σιγὰ «παιδιά μου νύκτα μὴν
 » Ἀνθῆζατ' εἰς τὴν δάσκανον καὶ εἰς τὴν ἀτίμιαν.»
 Καὶ πρὸς τὸν μεγαλήτερον υἱὸν του λέγει: «Λέων!
 » Λαβὲ αὐτὰ τὰ χρήματα.» καὶ φεύγει, φεύγει κλαίων.
 Ἐχῆθη εἶς ὄστος ἀσάρκος σιχὰ, ὡς μέλαν φάσμα.
 Πρὸ τῆς χαρᾶς βαθύτερον ἀνοή ἢ λύπη χάσμα.
 Ἦδὴ παρὰ ποτὲ θρηνοῦν τὰ ἔρημα μικρά του
 Καὶ ἀντηγεῖ ὄσπαρ θεοῦ εἰς θρήνους τ' ὄνομά του.
 Εἰς μάτην λέγει εἰς αὐτὰ ὁ Λέων μόνον ὄσα
 Λαλ' εἰς στιγμὰς ὀδυνηρᾶς τοῦ γῆρατος ἢ γλώσσα.
 Ἐξήγειρε τὴν ἑλπίδων μητέρα τῶν ὁ σάλος...
 Εἰς κερανοὺς ἐφώτισε κατῆραξέμενον κἀλλος,
 Προέλαμψεν ἡμίγυμνον καὶ πᾶς τὶς ἀμειβάλλει
 Ἄν ἤστραψεν ὁ οὐρανὸς ἢ τ' ἀναίδη τῆς κάλλη.
 Ἀνθῆλλαξαν χαιρετισμὸν με τὸν σκιρτῶντα Ἄδην
 Μεϊλήγιος ἢ Μοιχαλὶς καλεῖ τὸν Μιλτιάδην.
 Νὰ ἐρευνήσῃ ἀνοθεν τὰ βορβοράδη βάθη
 Χωρὶς νὰ καταβ' εἰς αὐτῶν τὸ τέναγος καὶ πάθη.
 Λοιπὸν ἐκ' εἶνε βόρβορος καὶ τέναγος Κυρία;
 Ἦ μητρικὴ σου εἰς αὐτὰ δὲν σῆπεται καρδία;
 Ὅ παθὴ κατερχόμενος σ' αὐτὰ ὁ ἐραστὴς σου
 Ἐνῶ εἰς ταῦτα θνήσκουσιν οἱ ἐμψυχοὶ κερποὶ σου;
 Μελισταγῆς πρὸς ἄπαντας τοὺς ξένους, ὡς θηρίον
 Ἦπαλῆσε τὰ τέκνα τῆς δι' ὕδρωον ἀγρίων.
 Τὸν Λέοντα ἐκάλυσε «παιδὶ διεσθαρμένον»
 Διότι τῆς ἀνησυχεῖ τὸν εὐγενῆ τῆς ξένον
 Ὁ ὕδρισθεὶς ἀπήνησαν «ἠτύχασε Μητέρα,
 » Νακρὸν εἶδεν ὁ Πινδάρους κατ' ὄνομα τὸν Πατέρα!
 Καὶ κατὰσῶν ἐσ' ἔγγισε τὴν νύκτα δωσθῆ
 Ἦτις κατέστρεψε βωδὰ τὰ ἐντρομὰ παιδία.

Ἐλεγον ὅτ' ἦτο καλοῦ πατρός ἢ Αἰσῆ κόρη.
 Ἀλλὰ τῆς τὸν ὑστέρησε νεὰ πολλὴν Μαίρα.
 Γραμματικῆς μορφᾶσε ἀτελέως ἠφόρει
 Ἄλλ' ἢ νοήμων γλώσσα τῆς μελωδικῆς ἦτον λύρα.
 Ἦτον εἰς ἀνεκλόαητος φιλόσοφος βαθὺς
 Κ' ἐφαίνετο ναὺς κωστήρος καὶ χαρακτηρ εὐθὺς.
 —
 Λέγουσιν ὅτ' ἦτο πτωχὴ πολὺ, ἀλλὰ κυρία
 Ἐθεωρεῖτο πάντοτε με τὸς καλοὺς τῆς τρέπου.
 Πάντοτε πρωτοκἀθεδρος ἐν πάθῃ ἐκκλησία.
 Ἐξέπληττε κ' ἐμέγιστος καὶ ζῶα καὶ ἀνθρώπους.
 Ἐνδύετο πτωχότατα ἀλλὰ κομψὰ πολὺ
 Καὶ φέρουσα ἐφαίνετο στολὴν πολυτέλη.
 —
 Λέγουσιν ἰσως δι' αὐτὰ καὶ τὴν ἐσθῶνα
 Πᾶσα νεάνης εὐγενῆς, κατέχουσα καὶ πλοῦτον,
 Διότ' ἢ Αἰσῆ μεταξὺ πασῶν ἐξεῖχε μόνην.
 Διότ' ὁ εθὼς βασιλεὺς εἶν' εἰς τὸν κόσμον ποθειν.
 Τὰ ῥόδαυ θὰ ἐκἀκίον καὶ ἀνθὶ καὶ φουτα
 Ἄν εἶχον λόγον ὡς ἡμεῖς καὶ λογικὴν αὐτὰ.
 —
 Λέγουσι δὲ δι' ὅλα αὐτὰ καὶ τόσα ἄλλα ἴσως
 Ὅτ' ἦτο πάντα σύζυγος ἢ Αἰσῆ ἢ παρθένος
 Τὶ δολοφόνος ἀσάρκος εἶνε αὐτὸ τὸ μῆκος,
 Μὲ σάρκαυ χορταίνόμενος καὶ πάντα πεινασμένους!
 Δὲν ἔραυγε δι' ἔλ' αὐτὰ τῆς Αἰσῆς στοναχῆ
 Καὶ πάντοτ' ἔλεγε «θεὸς ὑπάρχει καὶ ψυχὴ!»
 —
 Ἦτον ὁμοῖς φιλόσοφος πολὺ ἢ Αἰσῆ Κόρη,
 Ἦτο κι' αὐτὴ ζηλότυπος καὶ ἀρκετὰ κρυψίνους.
 Τὸ λέγειν τὴν ἀλήθειαν βλακείαν θεώρει
 Δὲν ἦτο μεγαλοφυῆς ἀλλὰ πολὺ ἀγχινοῦς.
 Ἦτο μέχρι κουτότητος καὶ μεγαλοπερηῆς
 Κ' ἔλαλει ἀλαζονικῶς διὰ τῆς σιωπῆς.
 —
 Ἦτο μέχρι παραφορᾶς τοῦ ἐθνοποῦρου φίλη,
 Ἐθαίλον τὴν καρδίαν τῆς τὰ νεή κ' αἰ ἰτέα.
 Πρὸς τὴν σελήνην ἤνοιγεν ἐν προσωχῇ τὰ χεῖλη
 Καὶ δι' αὐτὴν ἀναίσθητος ἦσαν αἱ ἄλλαι νεαί.
 Οἱ ρεμβέσκ' ἦσαν πάθος τῆς κ' ἦτο νυκτερινῆ.
 Τῆς εἴφαλλε τὸ ἀσμα τῆς τοῦ γρύλλου ἢ φιονή.
 —
 Ἦτο πολὺ φιλόξενος εἰς ἐποχὴν ἀγρίαν
 Καθ' ἦν οἱ συμπόλιται τῆς ἐμῆτον πάντα ξένον.
 Παρίστα τὴν κοινωνικὴν τοῦ τόκου παρῶδιαν.
 Παρίστα ἀναχρονισμὸν κερῶν πολιτισμένων.
 Τὶ ἦτο δὲν ἐγνωρίζεν ἢ Αἰσῆ οὗτ' αὐτὴ
 Ἄλλ' ἦσαν ὄλοι δι' αὐτὴν οἱ ἀνθρώποι κουτεί.
 —
 Ἦτον ὁμοῖς ἀνάστημα εὐμμέτρου ἀμκρῶνος
 Εἰς σχῆμα ἦτο γυναικῶς τὸ ὅλον τῆς εἰς κρῖνος.
 Νύμφη ἀκτινοκλῶναμος ἀειθαλοὺς λαϊμῶνος,
 Ἐκῆν εἰς χεῖλη βραφεικὰ τὴν γλώσσαυ τῆς Σειθῆνος.
 Ἦρατο τὸν καθρέπτην τῆς ὡς πρώτον ἐραστὴν
 Καὶ βασιλεὺς ἔδλεπεν εἰς τούτων τὴν βνήστῆν.
 —
 Ἐλεγον ὅτ' ἢ μήτηρ τῆς ἐκ γενεᾶς ἀχρεῖα.
 Οὐτε εἰς τοῦ βαπτίσματος τὸ μῦρον μετελλήθη
 Κ' ἐγένετο τῆς Αἰσῆς τῆς ἢ κτυχῆς κίττα

Και μέχρι τέλους έλεγαν πως δέν μεταμελήθη
Και όμως μεταλάμβανε τό αίμα τοῦ Χριστοῦ
Κ' φαίνεται ὑπογραμμῶς χριστιανοῦ πιστοῦ.

"Έλεγαν ὅτ' εἰς τὸν ναὸν τοῦ Βάχχου ἐλειτοῦργει
"Ἐκλαιῶν εἰς τὰ λείψανα μὲ πληρωμένον πόνον,
Διόλου δὲν φαίνοντο οἱ πρόποι της πνοῦργοι
"Ἐνῷ ἦτο μελίρρητος ἡ ἔρις τῶν γειτόνων.
Μόνη της ἀνηνῶντο ὡς ψιμυθοποιῶς
"Ἦτο ληθάργου ἀρωμα κ' εἰς τὰ κικαρτίος.

Κυνός, λαθραῖως δάκνοντος εἶχε τοὺς ὀφθαλμοὺς της.
Τὴν κερὰλλὴν εἶχε κυρτὴν τὰ ὕτα πενωμένα.
Πάντοτε μὲ τ' ἄλλοτρια ἐτρέφετο ὁ νοῦς της,
"Ἦγνάει ὅτι χάνεται ὁ συζητῶν τὰ θενά
Κακοποιός, νὰ λέγῃ τί ἐπέθει ἀγάθη
Κ' ἐσάρκαζε πάντ' ἀνθρώπων λαλοῦντα τ' ἀληθη.

"Ἐλεγαν ὅτι δι' αὐτὰ τὰ ἄλλα ἐκκυχᾶτο
Καὶ ἤυχτο αἱ κόραι της αὐτῆς νὰ δμοιάσουν
Πάντα σεμνόν ἐσάρκαζε! πάντ' ἀναιδέη ἡράτο
Καὶ ἐπροκαλεῖ πάντοτε νὰ τὴν ἐγκωμιάσουν.
Καὶ ἦτο Ἄδης ἔμψυχος μανίας καὶ ἀράς
Κατὰ παντός τὰς πράξεις της μὴ λόγοντος λαμπραῖς.

"Ἐλεγαν ὅτι πάντοτε μίσω τῶν ἀνδρογύνων
Προσήρχετο αὐτόκλητος συμπίδοστος ἐρίων,
Καὶ μὲ πικρόντιον πλασθὲν μὲ αἷμα καὶ μὲ οἶνον
Μ' ἀποθαμμένων κόκαλα καὶ σπλάγγνα νυκτερίων
Τὴν ἁρμονίαν ἔφερον... ἔλεγαν πρὸ παντός
Ἄμπεδαμένους ἔλυε δι' ἔργων της νυκτός.

"Ἦτ' ὁ Ἄνδρέας ἀνθρώπος γενναῖος χαρακτηρῶς
"Ἐλάλει μόνον της τιμῆς τὴν γλώσσαν τὴν ἀγίαν.
"Ἐν τῇ σιγῇ του ἀληθῆς της κοινωνίας ἤρως,
Δὲν εἶχαν ἀγαθοεργῶν ἀξίωσιν καμμίαν,
Εἶχεν εἰς τὴν καρδίαν του ἐμπιστευθῆ τὸν νοῦν
Κ' ἠδιαφόρ' οἱ ἀνθρώποι ἄν δὲν τὸν ἐννοοῦν.

"Ἦτ' ὁ Ἄνδρέας θερμοσργῶς ἀνὴρ ἐν ἀρεταῖς
"Ἦρέσκετο νὰ θύγῃ ὑπὲρ τῶν ἀδυνάτων.
"Ἦτο θεύλλας κλειφύσσα γελώσσα νηνεμῖα,
"Υπὸ γαλήνην κεραινοῦς, ἄκτις ἐπὶ κυμάτων.
"Ἦτο... ποτὲ δὲν ἤθελε τί εἶνε νὰ νοῖ
Κ' ἦτον ἐν ἀσπὶ τοῦ θεοῦ ἐκάστη του πνοῆ.

"Ἦτ' ὁ Ἄνδρέας ἀληθῶς ὠραῖος νεανίας,
"Ἐνόμιζε τὰ κάτοπτρα πλασθέντα δι' ἀσχημῶς,
"Ὡς τῶν συμῶν τοὺς στολισμοὺς διὰ τὰς ἀσχημίας
Καὶ τὰς ὠραίας ἤθελεν ἀημελεῖς ἐρήμους.
"Ἀπέφευγε τοὺς ἔχοντας τοὺς τρόπους τρυφεροῦς
Κ' ἔδλεπεν εἰς τὸ ἀξέστον ὠραῖοῦς τοὺς ὀρωτοῦς.

"Ἦτο τοῖστος ἀτυχῶς ὁ ἤρως μου κ' ὑπούλωος
"Ἦ Ἄδρα εἰς τὸ πνεῦμα του τὴν Ἄδραν τοῦ ἐξῆρην.
"Ἐδωκεν ὡς ἀδάμναντα τὸν λόγον του καὶ δοῦλος
Κατέστη ὁ ἀδούλωτος... Ἰδοὺ πῶς τὴν ἐπῆρην.
Καὶ λέοντας στενάζουσα θαμὰκ' ἡ κἀλλονῆ,
Γόγγυζε τώρα, γόγγυζε Ἄνδρέα εὐγενῆ.

Τυφλὴ νεότης πρόσεξε νὰ μὴ παρκατήγησε.
Εἶνε ἐκάστη σου στιγμῆ τοῦ βίου σου ἡ κάλλη.
"Ἐὰν ἐκείνην τὴν στιγμῆν τὴν αἰκίαν δὲν γνώριζε

Καὶ της ἀγνωστοῦ γυναικὸς ἐμπιστευθῆς τὰ θάλλη
Κατὰ κανόνα χάνεται κ' ἐν ἐπιπέσει μόνον
"Ἀφίνας εἰς τὴν Ἐῦαν σου τὸ αἶσχος καὶ τὸν στόνον.

ΑΣΜΑ Ζ'.

Τίς εἶφο νεῦθη;

"Ἀργυροπλόκαμος θεὰ ἡ χρυραυτῆ προβαίνει
Καὶ μ' ἀνοσφύρον κένιστρον τὸν κόσμον χειρῆτῃ,
Πᾶσα τὴν νύκτα κλαύσασα καρδίᾳ ἀνασάίνει
Καὶ τῶν παιδιῶν ἡ ψυχὴ ἀκούρατος σκιρτεῖ.
"Ἀνέφελος ὁ οὐρανὸς ὡς της δημιουργίας
Τὸ μέτωπον ἀντανκίλῃ τὰς λάμψεις της Πρηνόιας.

"Ἀπὸ της λογικότητος μέχρι τῶν ζωοσίων
Τὴν οὐσαν πάντοτε παντοῦ θεότῃτα ὑμνοῦν,
Κ' ἐκ τῶν ἀθῶων καρδιῶν κ' ἐκ τῶν νεκροταφείων
Αἰνεῖται ὁ τὴν λογικὴν ποιήσας καὶ τὸν νοῦν
Καὶ τὰ θερία τὰς στιγμὰς αὐτὰς ἀγαλλιάζου
Καὶ μόνον αἱ κλειψίγαμοι γυναῖκες ὀργιάζου.

Κοιμάται ἡ ἀπαρτος προδότης σου Ἄνδρέα!
Μιαινεται εἰς ἔργια τοῦ γάμου ὁ ἄνθρωπ'·
Τὴν βαυκαλίζει κόλασις μὲ ὄνειρα ἤδέα,
Ἐῤῥομιμον σπείρει σφάγιον ἐνόχων ἡδῶνων.
Εἶν' ἀνευ συνειδήσεως τὸ λάιμαργόν της σώμα
Ἄνθος ἀνευ ἀρώματος, ἀνευ φωτός τὸ ὄμμα.

"Ἐγρηγοροῦν τὰ τέκνα της ἐνῷ αὐτὴ κοιμάται,
Καὶ πρὸ της θύρας κἀθηνται πουλάκια μαζευμένα.
Καὶ λέγουν, λέγουν μυστικὰ... ταλαίπωρα σκιρτοῦτε...
Προσμένουν τῶν πατέρα των τὰ πολυπαθμένα.
"Ἀχ! εἰς πᾶν σχῆμ' ἀπὸ μακρὰν σκιρτοῦν οἱ ὀφθαλμοὶ των
Καὶ σχίζου τὰς καρδίαι των οἱ βίατοι παλμοὶ των.

Της προσδοκίας ἡ στιγμῆ εἶνε μακρὰ ὡς χρόνος·
Πᾶν ὅ,τι δὲν ἐπιθυμεῖς παρέρχεται ταχέως.
Πλὴν τὴν ἡμέραν ἐφευγὲ κ' αὐτὴν ὁ γέρον Κρόνος·
« Λέων μου! ὁ πατέρας μας δὲν εἶνε πλέον νέος; »
"Ἦρώτησεν ἡ Λίτσα, « Φεῦ ὁ Λέων ἀπεκρίθη,
« Γηράσκου ἐκ νεότητος ὅσοι δὲν εἶνε λίθοι. »

« Δὲν θέλω τὸν πατέρα μου κανεῖς νὰ μοῦ πειράξῃ »
Εἶπ' ἡ Μαρία μὲ ὕγρον τ' ἀγγελοκόν της ἔμμα.
"Ὁ Λέων ἀνεστέναζε χωρὶς ν' ἀναστενάξῃ,
Εἶπων « Μαρία μου στιγμὰς ὑπόμεινον ἀκόμα »
« Θὰ ἔλθῃ ὁ πατέρας μας, μαζὴ του θὰ κοιμησῇ »
« Καὶ μὲ ρουχάκια εὐμορφὰ μίᾳ κυρίᾳ θάται. »

« Τὸν πατεροῦλη μας ἐγὼ θέλω καὶ τίποτ' ἄλλο... »
"Ἐπρόσθεσεν ἀνησυχῶν ὁ τρυφερὸς Λυσίας.
« Λέων μου, ἢ Λέων κούτταξε... αὐτὸς εἶνε ἡ σφάλλω... »
"Ἐφώνησεν ὁ Πίνδαρος μεθ' οἰμωγῆς γλυκαίας.
"Ἀλλ' ὁ πατήρ δὲν ἤρχετο κ' ἡ ἀφίλος σιωπία
Σφαδαζοντα κἀτέλαβε τὰ δύστηνα παιδία.

"Ἦ νῦξ προβαίνει ἐρινύς μὲ πέπλον της τὸ σκότος.
Κ' ἤστραψε της διαθοράς ὁ οἶκος ἐκ τῶν φώτων,
Βηματων κρότ' ἠκούσθησαν... οἰκίαι εἶνε κρότος.
Δεύτερος, τρίτος, τέταρτος κκολουθεῖν τὸν πρῶτον.
Χανετ' εἰς χαριεντισμοὺς ἡ μήτηρ των εὐδαίμων.
"Ἐνῷ τρώγει τὰ τέκνα της πανωλεθρίας δαιμόνων.

Καὶ ὁ πατήρ δὲν ἤρχετο κ' ἡ μήτηρ εὐδαιμόνευ
Καὶ τὰ παιδία ἐτρογγεν ἡ λῦπη καὶ τὸ κρύος.

"Ἀπελπισία καὶ ετοργή! ἀγχοσμένοι πόνοι!
"Ὅτ' ἐβῶθεν ἠκούσθησαν φιλονεικούντες θῦο
Εἰς ὕβρει καὶ κτύπημα ἡ ἔρις ἐπείροχρῃται
Καὶ πρὸ της Βρυσηίδος των οὐδαὶ των ὑπαχῶρει.

Αἶφνης ἔρανη τις πηδῶν ἀπὸ τοῦ παραθύρου...
Εἶχε τὴν ὄψιν τοῦ θελοῦ, τὸ βλέμμα της λαγναίας
Καὶ δεύτερος μὲ ὄμμα καὶ τριχ' ἀγχοσχοίρου
Πηδᾷ κατόπι του λυσῶν ἐκ φοινίκης μανίας.
Λυσίκομος ἐκέτης των τοῦσ κραζ' ἡ Αῦρ' ἀκόμα...
"Ἦχει ἐκπυρασκρότητες... εἰς μυκητόμας... ἐν πτώμα.

Μετὰ φανῶν οἱ γείτονες ὀρυμν τεταραγμένοι·
« Τίς ἐρονεύθη; ἐρωτᾷ ἡ Μοιχαλὶς μὲ τρόμον...
« Εἰς γέρον διαδατικός... » εἶπε φωνὴ θλιμμένη
« Εἰσῆλθεν εἰς τὸ στήθος του ἡ σφαίρ' ἀπὸ τὸν ὠμον »
« Τὸν ἀτυχῆ!... ἐφώνησεν ἡ Αῦρα, τίς νὰ ἦτο...
Μὴ εἶχε τέκνα ἡ κάλλη Κυρία ἔλυεττο.

Καὶ ὁ πατήρ δὲν ἤρχετο. Ἄχ' ἡμικομισμένη
"Ἦγέρθησαν τὰ δύστηνα παιδία τρομαλέα
Καὶ ἀπὸ περιέρχουν κ' αὐτὰ συνεσταλμένα
Νὰ ἴδουν τί συνέβαινον ὑπῆγον τελευταία...
Βεβαίως ἐμπνεύσατε ὁ φρονυθεῖς εἰς ἦτο!
Σφάγιον φύλου γυναικῶς, Ἄνδρέας ἐκαλεῖτο.

Δὲν εἴρε τοῦ πορνοδόσκου ἡ καλασμένη σφαῖρα
Τὰ ἴωτα τ' ἀντιζήλω του, ἀλλὰ ἐν τῇ σκοτίᾳ
"Ἐτροσε σύζυγον μωρὸν καὶ ἅγιον πατέρα
Νὰ σώσῃ καταφθέντα πέντ' ἔρημα στρουθία.
"Ἀλλ' ἡ τιμὴ τοῦ οὐρανοῦ τὸ ἄρωμ' ἀναπνέει
Καὶ της καχίας τὴν ἰσχυρὴν νικᾷ ἐνῷ ἐκπνέει.

"Ἀντήγησε καὶ κοπετοῦς ὁ οἶκος τῶν γελοῦτων.
Πέντ' ἔρημα ὠδύροντο εἰς λείψανον πατρός.
Κ' ἠπόρου ἐν τῇ θλίψει των βλέποντα τότε πρῶτον
Μὲ δάκρυ τὴν μητέρα των συζύγου καὶ μητρός.
Σαλῆν' εἰς νέψη μελανὰ ὠμοῖα ἐκαίνη,
Καὶ εἰς τοὺς στοῦνος γόησα τὸς πάντας συνεκίει.

Καὶ κοπτομένη ἔλεγε « μαγὰθμος καρδία
« Ἦτις εἰς ὕψηλόφρονος μ' ἀνῆγγειρες παλμοῦς,
« Ὅτι ὑπῆρξα πιστευσον κ' ἐγὼ πρὸς σὲ ἀγία!
« Τώρα ὄρας τὸν βίον μου ἀπὸ τοὺς οὐρανοῦς »
Σίγα... κ' ἄν σὲ πιστεύουσιν οἱ ἀνθρώποι, ἐκεῖνος
Γνωρίζει τί ἐπιζητεῖ ὁ ἀλαζῶν σου θρῆνος.

Τὰ δάκρυα κ' οἱ γέλωτες, οἱ ἔπαινοι κ' οἱ ψόγοι
Εἶνε κοινὰ κεμῆλια ἀχρεῖας γυναικῶς.
Καὶ ἔλεγαν οἱ γείτονες καὶ πᾶς τις ὠμολόγει
ὅτι τὴν παρεξήγησεν ὁ κόσμος ὁ κακός
Κ' ἤρχισαν νὰ πιστεύωσι τ' ἄθῶα της παιδία
"Ὅτι ἄθῶα της μητρός αὐτῶν εἶν' ἡ καρδία.

Τοῦ οἴκου φίλον βλέπετε καλὸν τὸν Μιλτικῶν·
"Ὡς τοῦ πατρός των ἀδελφῶς θωπεύει τὰ παιδία.
Δὲν βλέπει ὁ πολλὰ ἰδῶν σιωτῆρ των, κατ' ἐκτάδῃν.
Πλὴν μὲ τὸ σῶμα των νεκρῶν νεκροῦται κ' ἡ καρδία·
Σπρωγμένα πέντε ἔρημα ἀπὸ τὴν Μοιχαλίδα
Προστρέξατε εἰς τοῦ θεοῦ τὴν πατρικὴν ἀγία.

ΑΣΜΑ Η'.

Ἡ ἐπιδημία

Οἱ Γάλλοι σφαγιάσαντες εἰς Ἄργος τὴν Ἑλλάδα
Κ' οἱ Ἄγγλ' οἱ πάντασθόντες τῆς ὁδοῦ της τὴν ἑδά,
Θρασεῖως ἀμιλλώμενοι εἰς φιλοτουρισμόν,
« Κάτω τὴν λόγγην! » ἐκραζῶν εἰς πᾶν Ἑλληνησμέν.

Κ' ἐκυφεν ὁ Ἑλληνησμός τὴν λόγγην ὡς ἐν ἥττῃ
Κ' οἱ θρόνοι τῶν θεῶν ἡμῶν ὁ Ὀλυμπος κ' ἡ Οἴτη
Πάλιν ἐδεθλώθησαν ἀπὸ Ἄγαρηνοῦς
Καὶ σφύρου τοὺς φωτιστας αὐτοῦς μὲ χαλινοῦς.

Κύπτουν τὰ Ἰωάννια καὶ ἡ Θεσσαλονίκη
Καὶ φθεῖρου πὸν δαφνώνα μας της Ἀφρικῆς οἱ λύκοι,
Φέρουν ἀλύσει καὶ λοιμὸν οἱ Φράτχ' εἰς Παιρικῆ
Καὶ της σοφίας ὡς Ραχὴλ ὀδύρετ' ἡ Θεά.

"Ὁ κηπος της Ἀνατολῆς εἰς τάρον μεταδέθη...
Γυναῖκες, ἄνδρες, τύπτουσιν εἰς τὰς ὁδοὺς τὰ στήθη,
Τὸ γῆρας ὀλοφύρεται ὅπου στραφῆς μ' ἀράς
"Ἐν ὧ οἱ Γάλλοι σπείρουσι κ' οἱ Ἄγγλοι συμφοράς.

Δὲν καταφθάνει τοὺς νεκροὺς νὰ θεψ' ἡ ἐκκλησία.
"Ἀντὶ ἐσερῆτρων φέρουσιν αὐτοῦς τροχοφερέα,
"Ἐπὶ ἀσέεστου ρίπτονται ζεούσης οἱ νεκροὶ
Συνήθως δὲ μαζῇ μ' αὐτοῦς καὶ ζῶν τις μαρτυρεῖ.

"Ἄν σοὶ ἐπόν' εἰς δάκτυλος, ἰδοὺ εὐθὺς ἀληται,
Σοὶ ἔλεγαν « Αὐθέντα μου χρῆσθ' ἀκολουθεῖτε... »
« Καὶ διὰ ποῦ; » -Χοληριῶν εἶσθ' ἐτύγως... » « Ἄλλα... »
« Ἐμπρός! πρὶν οὐδ' ἡ ἀσθετος, χωρὶς παραπολλὰ. »

Θεοῦ, ἀνθρώπου, δαιμόνας, ἐπεκαλεῖτο ματην'
Φίμωτρον εἰς τὰ χεῖλη σου καὶ εἰς ἑνὸς τὴν πλατην...
"Ἦτο ἡ δίχη της ζωῆς πολὺ συνοπτικὴ
Κ' ἐντὸς στιγμῶν σ' ἠγίαζεν ἡ φλόξ' ἡ φοινικῆ.

Καὶ της περιουσίας σου ἦτο πολὺ ταχεῖα
"Ἦ νομικὴ ἀπογραφή, κ' ἡ σφραγισὶς ὁμοία
"Ἦ Κατοχὴ δὲν ἤξευρεν εἰς χάριν νὰ καμθῆ.
Δὲν δύναται τὸν Δήμιον τὸ θυμα νὰ μεμθῆ.

"Ἐπιδῆμι' αὐξάνουσα τὴν Ἀττικὴν σκρῖνει
Θερίζει τὰ τριανταφυλλα, τὰς κέδρους ἐκρίζνει,
Δὲν βλέπει ἐν ἀδακρυτον... καὶ ὅπου ἄν στραφῆς
"Ἐργαζεται ἡ δικάλλα φρικτῆς καταστροφῆς.

"Ἦμέρα δὲν παρέρχεται ἀνευ στυγεροτήτων
Παντοῦ ὄρας βέθρους μεστοῦς ἐκ θνησκουσῶν χαριῶν.
"Ἦ μήτηρ ἐδῶ θαπτεται μόλις χοληριᾶ
Μὲ τὸ θηλαζὸν βρέφος της ἐνῷ της μειδιά.

"Ἐκαὶ γυνὴ τὴν πρόνοιαν καλεῖ τὴν ὑπερτατην
Δέεται; κλαῖει; βλασφημεῖ; ἀλλ' ὄλα αὐτὰ εἰς ματην.
"Ὡς ἡ σπαρασσού' ἀσθετος τὰς σαρκας της λευκῆ,
Φαίνετ' ὅτ' ἦτο Δέσποινα ἀδρά καὶ μαγικῆ.

"Ἐξ ἀλγῆδων ἐμμάνης τὰς χεῖρας της δαγκάνει
"Ἐκπνέει καὶ ἀδυνατεῖ ἡ τλήμων κ' ἀποθανῆ.
Κ' αἰσθανεται καὶ φεύγουσαν κ' ἐντὸς της τὴν ψυχῇ
Καὶ θέλει κ' ἐμποδίζεται νὰ καμῆ προσοχῇ.

Καὶ ἄν ἡμαρτηρε ποτέ... ὦ! τίς δὲν ἀμαρτανεῖ;
"Ἐκ τοῦ νεκροῦ της αἵματος ἀγνή μεταλαμβάνει.

Ἄν δὲν τὴν ἐσυγχώρησεν ἐξομολογητής
 Τῆς λύσει πᾶν ἀμαρτήμα εἰ γογγυσμοὶ αὐτῆς.
 Στυλοῖνε δύο ὀφθαλμούς ἀγρίους καὶ μεγάλους...
 Ὡς ἄστρα ἀραγε ποτὲ δὲν ἤγασαν τοῦ καλλοῦ;
 Τὴ χεῖλῃ τῆς τὴν γλώσσῃ τῆς ἐπάστωτικῶς μασσῆ
 Καὶ πίπτει, πίπτει ἡ κόμητις εἰς κύματα χρυσεῖ.
 Ταχὺ δὲν ἐσαγγήνευσαν ποτὲ αὐτὰ τὰ χεῖλη;
 Ταχὺ ὁ ἔρωϊς μὲ αὐτὴν τὴν γλώσσῃ δὲν ὠμίλει;
 Δὲν ἔγι' ἄρα, ἔμπνευσαι θερμὴ τῶν ποιητῶν
 Τὸ φθῖνον ἤδη εἶμα τῆς εἰς βραχέοντα πολτόν.
 Πρὸς πάντα διερχόμενον ὡς εἰς θεὸν προστρέχει,
 Πλὴν πᾶς ὁ διερχόμενος μακρὰν τὰ ὄψα ἔχει,
 Ὡς ἔχων εἰς τοὺς πόδας τοῦ θελοῦ πτηνοῦ πτερὰ
 Τρέχει καὶ εἰς τὴ χυτὴν του βόλλει ἢ ἀρα.
 Πολλοὺς πολλοὺς κατ' ὄνομα ἢ μαρτυρὴν ἱκετεύει
 Ἄλλ' οὔτε εἰς ὑπὲρ αὐτῆς ἔν βλέμμα ἀσωτεύει.
 Μ' ἐν δακρυ τῆς πληγῆς αὐτῆς δὲν βαλασμάνει εἰς;
 Τί κόσμοι φαῖ τὸν δυστυχῆ δὲν ἐννοεῖ κατεῖς
 Τραχύνονται οἱ πόνοι τῆς εἰς ἠθικῆς οἰκτῆς
 Ἄχρ' ἦσαν τόσοι γυνῶν οἱ διαβάτ' ἐκείνης.
 Πῶς εἰς τοὺς ἀλαζόνιας τῆς ἠτύχησεν χοροῦς...
 Πῶς μεταβάλλει; εἰς τὴν γῆν τὸ πᾶν μὲ τοὺς καιροῦς.
 Ἡ χάρις τῆς δὲν ὤφανε δὴν αὐτῶν τὸ πνεῦμα;
 Πόσοι ἐγονοπέτησαν εἰς ἕν τῆς μόνον νεύμα!
 Καὶ πόσου ἐμαγαλυνει δὴν ποτὲ πολὺ μικροῦς
 Καὶ πόσου δὲ τὴν Ἐδὲμ ἀνήγειρε νεκροῦς;
 Ἄν ἔχανε τὴν ὄρασι καὶ δὲν τῆς ἔς ἢ μνήμη,
 Ὁ ἀνέστη ἀποθνήσκουσα ἀλλὰ ἦν ἔζη οἱμοί!
 Νῆ ἴθι τὸν θερμότερον οἶκτον τῆς ψυχρῶν
 Κ' εἰς τὴν ἀγνωμοσύνην του τὸν ἀνθρώπον ἀισχρόν!
 Φωνάζει· «Μιλτιάδῃ μου· ζῶ εἰς τὸ καλὸν μνήμα.»
 Καὶ οὔτος τὴν ἠτένισε κ' ἐτάχνη το βῆμα.
 Ἄπαξ τὸν παρεκάλεσε.—Τὸν κατηραστῆ δις
 Δὲν εἶνε φίλος ἅγιος οἶκος ἀνιδίης.
 Ἠγέρθη ὡς κυπάριστος ξηρὰ πυρπολουμένη,
 Ἠγέρθ' εἰς σχῆμα γυναικῆς καταναλισκομένη
 Λαμπὰς πολλῶν φωτίσασα τὴν ἀφωτον ζωὴν
 Κ' ἐκλαυσε τὴν ὕστατην τῆς ἀφῆσασα πνοήν.
 Ρόδα Μαίναδα στεφάντα, τὰ ἀσεμνα τῆς καλλῆ,
 Κόνις ἀνθρακῶν ἔγιναν... τὰ γόητρα αἶθαλη.
 Φεύγετε τὸν διὰβολον γυναικῆς τῆς στιγμῆς.
 Εἰς ἔρωϊς εἰν' αἰώνιος ὁ ἔρωϊς τῆς τιμῆς.
 Τὰς ἐκπιπτούσας πῶς πονῶ τῆς δόξης των ὄραϊας!
 Οἱ τελευταῖοι λόγοι τῆς ἦσαν «Θεός· καὶ Ἄνδρὰς!»
 Δὲν μὲν εἰς πέτρῃν μαρτυρῶς τῆς πλάνης ἢ κηλῆς;
 Ἄγισθῆτω Κύριε ἢ μαρτυρῶς Μοιχαλῆς.
 ἌΣΜΑ Θ'
 Τὰ ἔρωϊ α.
 Ἄμαξαι νεανίας ὡς κένος κομψὸν ἐκούλα
 Εἰς τῶν Ἀθηνῶν τοὺς δρόμους μ' ἐμπροσθεύματα ποικίλα.
 Μ' ἀπροσποίητον καὶ ὁμιλῶ μὲ στίλπνῃ φωνῇ φωναίει
 «Ἐμπροσθεύματα ὄραϊα κ' εὐθηνὰ τῆς ἀγοραίης;
 Μὲ μαιδιάμα προβαίνου εἰς τῆς θύρας αἰ ὄραϊαι
 Καὶ μ' εὐχῆς τὸνπροσκάλεσεν ἐκ τῶν ἐξωστῶν αἰγρῆαι

Ἄπο ἠγαμόνος μέχρις ἀχθοφόρου ἢ γλυκεῖα
 Συμπεριφορά συντρέχει τοῦς θεητοῦς ὡς εὐλογίαι.
 Τι ἠδύγλωσσος ποῦ εἶνε ὁ ἐξανθήρις νεανίας!
 Ὡς νὰ ἔπεισ' ἐκ τῆς πρώτης ὁροφῆς τῆς κοινωρίας.
 Κύριος ἀποκαλεῖται ἐνὸς ἐκποιεῖ βελόνιας
 Καὶ τὸν ἄρτον του κερδίζει εἰς ἀνέμους καὶ χιόνια.
 Μὲ μαιδιάμα τοῦ βρῆε χαριτόδωτος ὁ φόβος
 Καὶ τοῦ ἐμποιοῦσι φρίκην ἢ ἀνάθεια κ' ὁ ζόβος.
 Καὶ μὲ τοῦ θεοῦ τὴν χάριν ἐκ τοῦ ἔργου του κερδίζει
 Κ' ἢ καρδίᾳ του ἐγγνώμων τὸν θεὸν τῆς ἀτενίζει.
 Εἶνε δὲ ὁ προσφίλης μας πένης οὗτος νεανίας
 Στέγη, ἔνδυμα καὶ ἄρτος ὄρανης οἰκογενεῖας.
 Ἡἴξαν ἐν τῇ φιλαργίᾳ κ' ἐν ὑπομονῇ ἠδρόυτο
 Κ' εὐδαίμονες ὡς ἂν ἔζη ἐν εὐκλείᾳ καὶ ἐν πλούτῳ.
 Ποία ἢ καταγωγὴ του; τὸ ἐπιθετὸν του ποῖον;
 Τὸ φιλοπεριεργὸν μας εἶνε κἄπως σὺν γελοῖον.
 Βῆσος Μαίλων νέος; εἰς πτωχὸς ὄρατις ἐπόλει;
 Εἰς τὰς ἀγύιας ποικίλα, νὰ ἢ ἱστορία ὄλη.
 Ἡ ἀνώνυμος πτωχεῖα ἱστορία ἔχει μόνην,
 Μετὰ μόθους ἀπειτῶν, μετὰ πείναν τὴν ἀγχόνην,
 Ἀλλὰ καὶ οὐχί σπανίως εἰς τὰς τελευταῖα ταξεία
 Συναντῆς χωρὶς νὰ θέλης ἐκπληκτοῦτας τινας προχθεῖς.
 Διδεχθεὶς παῖδον μετὰ πλήρους καλαθίου
 Ἐξ ὀπωρικῶν, κατόπι ἀγαθῶν τινος Κυρίου,
 Ἐσταματήσα μ' ὄραϊαν εἰς τὸ πρόσωπον καρδίαν,
 Μὲ στερητὴν ἀγισμένην κ' εἶπεν εἰς τὸν νεανίαν.
 Ἡ καλή μας Λίξα, λέγουσιν πῶς τὸ βάλλειον ἦ παρη,
 Κ' ἢ ἀγία μας προστάτις δι' αὐτὴ πολὺ ἔχαρη.
 Μαιδιῶν ὁ νέος εἶπεν, «εἶνε βέβαιον Λυσία!»
 Καὶ εἰς τ' ὄρανατροφεῖον προσεῦθε ἢ Μαρία...
 Ὡς ὑπέλαβ' ὁ Λυσίας, πρὸς τὴν βίαν του παλαίου
 Καὶ φιλόπτωχός τις ἄλλῃ ἀγίότης μ' εἶπε Λέων
 Ὅτι καὶ Ἀρακαίκαδὰ τὴν Μαρίαν μας ἦν καίμη,
 Ἀλλὰ Λέων μου, ἀλήθεια ἀγιός τις ἦν συνδράμη
 Τὸ χρυσὸ μας Πενδάρκῃ, εἶδῃ πρώτον καὶ κατόπι
 Ἀπὸ τοῦ Πόλυτεχνόθενθρονστειλ εἰς τὴν Εὐρώπην;
 Ναὶ Λυσία μου διότι εἶχομεν κἀλὸν πατέρα
 Κ' ἢ εὐχὴ του ἦν μᾶς γίνῃ ευρακαίμος ἡμέρα.
 Ἀλλὰ σὺ τὸν Κύριόν σου ἀγαπᾷς καὶ τὸ Σχολεῖον...
 Ναὶ ἀπῆλθέ τις, αἴηνης, εἰν' ἐξαίρετον παιδίον...
 Καὶ στραφεῖς εἶδ' ὁ Λυσίας ἔνασι τὸν Κύριόν του.
 Ὁ ὁποῖος τὸν ἠγάπα ὡς μονογενῆ υἱόν του.
 Καὶ τὴν ὄψιν του Λυσίας τῆς αἰδοῦς κοσμ' ἢ κορφοῦρα
 Καὶ ὁ Κύριός του λέγει, «Καίμει ὄρανα ἢ Μοίρα
 Ἀλλ' ἀπὸ τὸν κόσμον ὄλον τὰ κατὰ παιδιὰ σπέρχόμενα
 Ἀπὸ τοῦ θεοῦ τὸ φίλτρον εἶνε υἱοθετημένα.»
 Φέρει ἐν μας κερνατόν τ' ὄνομα τοῦ Παρθενίους.
 Ἐν αὐτῷ μίαν πρώϊαν παγαροῦ τινος χειμῶνος
 Συναντῶμεν δύο νέους, ὡς ἔλλθόντας τῶρα ξένους
 Μετὰ συστολῆς μεγάλης εἰς γυνίαν καθημένους
 Ὁ πρεσβύτερος τοῦς λόγους εἰς τὸ δακρυ τῶ βαπτίζει
 Κ' ἢ ψυχὴ τ' ἀκρωμένου νεωτέρου πτερυγίζει,
 Ὡς πτηνὸν παροδισμένον ἐν κίγκλιδωτῶ φρουρίῳ.
 Ὁ ἀκούων καὶ ὁ λόγιον εἶνε καταχωρῶν κ' οἱ δύο.
 Εἶμ' ἀνώνυμος ὁ πλῆμων, ὁ λαλῶν λέγει ὡς κλαίων.
 Ἐνωρίτερα ἢ τύχη δὲν μᾶς συνήντα Λέων;
 Ὅλεώτερον ἦν ἦτο τῶν δακρῶν μου τὸ πλῆθος,
 Ὁπερσπορφυλακίον μου τὸ εὐρύχωρόν σου στῆθος,
 Ὅτι εἶδεγο τὸ βραχίον τοῦ φρικτοῦ μου ἰμύστηριου
 Καὶ ἀναρτῆς δὲν ἦν ἤμην τ' ἀνευθύνου μας Κυρίου.
 Εἶμ' ἀνώνυμος ὁ πλῆμων... ἔπανακλαμδανει κλαίων
 Καὶ τινάσσας εἰς τὴν φρασὶν τούτην σύσωμος ὁ Λέων.
 Στιγμιῆς ἀέκρον εἶμαι ἠδονῆς κατηρακμένης.

Παρελήθη ἐκ τῶν ὄρανον παρ' ἀγνώστου ἐμφορήνης
 Ἐκ πατρός ὁμιος βεβαίως ἦν ἐπαρῆν ἐπαράτου.
 Ἄφοβ' ἔδεν ἠγαρήναι οὔτε μέχρι τοῦδε τ' ἔνοματου.
 Ὡς ποτὲ μοῦ νὰ μὴ μαθῶ πῶς ἐκεῖνος ἐκαλεῖτο
 Ἀφοῦ λατρὶς καὶπροδέτητηςπρωγῆς μητρός μου ἦτο.
 Περὶ ταύτης δὲν ἠξέρωμ παρὰ ὅτ' ἦτο νοήμων.
 Ἀρχοντοπαῖς ἐκπεσμένη ἀλλ' ἀρκούτωσκαιμπορρήμων
 Ἀὐρα ἦτο τ' ὄνομα τῆς καὶ τὴν ἔλεγον ὄραϊαν.
 Κ' ἐνωμεῖσθ μετὰ χρόνου ἕνα καιπὸν Ἀνδρείον.
 Ἐδούθη εἰς ταῦτα ὡσερ ἔκ δεικμόν γρανίτων στήλη.
 Καὶ ἔδαχεκαὶ ὁ Λέων μέχρις αἴματος τὰ χεῖλη.
 Ἄλλ' δὲν νοεῖ ὁ λέγων ἐμπαθῶς ὅτι νοεῖται.
 Καὶ ὡς εἰς τὸν αὐτόν του τὰ δεινὰ του διηγῆται.
 Ἀν ὀνόματος στεροῦμαι, δὲν στεροῦμαι καὶ καρδίας
 Καὶ λατρεῖν ἄβραν κόρην ὡς λατρεύουν τὰς ἀγίας.
 Διὰ τὴν Αουίξην πνέω εἰν' ὁ νοεῖς μου ἀθουμάτης.
 Καὶ Θεὸν εὐδαίμονιας συναντῶ εἰς τ' ὄνομα τῆς.
 Ἀλλὰ ἔ' ἀγαπᾷ κ' ἐκείνη; Ἐρωτᾷ ταχὺς ὁ Λέων.
 Ὅχι ἀλαζῶν μὲ εἴργει... ἐπεκρίθη ὡς ἐκπνεῖων.
 Καὶ ἠγέρθησεν μὲ βίαν καὶ εἰς καταπτρον συγχρόνως
 Ἐπλήγητ' εἶδον τὰς μορφῆς των ὡς ἀντίτυπα εἰκόνας.
 Ὡς ἀπὸ κοινήν κ' οἱ δύο ψυχολογικὴν αἰτίαν
 Ἀποσπῶνται τοῦ καθ' ἑαυτοῦ μεθρηνώδη βλατεγμῶν.
 Ἀτενίζ' ὁ εἰς τὸν ἄλλον μὲ λατρεῖν καὶ μὲ φρίκην
 Καὶ λατρεύουν καὶ φοβοῦνται ἐν ταῦτῷ τὴν θεῖαν δίκην.
 Θλίβουσι ὁ εἰς τοῦ ἄλλου τὴν παλαμην καὶ νομίζετῃ
 Ὅτ' εἰς τὰς παλαμῆς τούτων τὰς ψυχῆς των ἀτενίζει.
 Αἰάνης εἶπ' ὁ Λέων τρέμων ἐν τυχῇ καταχθονίῳ.
 Ἀδελφῆ μου εἰν' ἢ Λίξαι... ἡ ὀπθεκαρμεν κ' οἱ δύο.
 Τὴν ψυχὴ σου ἀν νικήσῃ ὁ ἀνείσας σου πόθος
 Εἶσαι ἀδελφός μας Παῦλα... ἀλλὰ ἀδελφός μας νόθος.
 Μετὰ χρόνου ὅτε πλέον εἰν' ὁ Λέων τραπεζίτης,
 Μίαν ἀγαθὴν πρώϊαν, τὰ θαυμάσια τῆς Κρήτης
 Ἡ Μαρὶ' ἀναγινώσκαι μετὰ μηχανούσης γλώσσῆς.
 Μέσω τῆς οἰκογενείας, πάσης τῶρα μαιδιωτῆς.
 Μεταξὺ τῶν διαφόρων τὸ κορασιον δακρυῶν,
 Τὸ ἔνθουσιῶδες τοῦτο τοῖς ἀνέγνωσε χωρίον.
 Εἰς τὴν παλῆν τῆς Κισαμου, θρυμματικῶν τὴν Τεουρκίαν
 Ἐπεσον ὁ Νέθος Παῦλος μετέλληνικὴν ἀνδρείαν.
 Τότε ἐγερεθῆς ὁ Λέων ἐν μεγίστῃ συγκινήσει.
 Εἶπε; εὐθῶν τὴν αἰτίαν τὴν πικρὰν νὰ ἐξηγήσῃ
 Ἀν ἔχασθ' ὁ πατήρ μας, ἔζησαν τὰ ἔρημα του.
 Καὶ ἐστρηλώθη εἰς ἐκεῖνα ἢ τιμὴ καὶ τ' ὄνομα του...
 Ἀληθῶς εἰς τοῦ Κυρίου τὴν ἔδον οὐδεὶς ἔχασθ'
 Ὅστις τὸ κἀκὸν δὲν πρῆξῃ, δὲν φοβεῖται νὰ τὸ παθῃ.

Π. Σ. ΣΥΝΟΔΙΝΟΣ.

ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΗΣ ΧΘΕΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΣΗΜΕΡΟΝ

ΕΡΩΤΕΣ ΑΛΔΟΝΟΣ ΚΑΙ ΡΟΔΟΥ

(Φανταστικὸν διήγημα τοῦ Félicien Mallefille.)

Διακρούσης τῆς ἡμέρας παρετήρουν τὰ νέφη διερχόμενα ἐν τῷ ὄριζοντι, ὅτε μὲν βραδέως, ὡς σκῆρα ζητούντα τὴν πορίαν των, ὅτε δὲ μετὰ μανιώδους ταχύτητος ὡς φαντάσματα καταδιωκόμενα ὑπὸ τῆς

θείας ὀργῆς, καὶ τὰς μεγάλαις αὐτῶν εἰκῆς, κίτινες περιεπλανῶντο ἐπὶ τῶν ἐξοχῶν, χαράσσουσαι ἐπ' αὐτῶν χίλια σχήματα φανταστικά, καταδιώκοντα καὶ ἀποφεύγοντα ἐναλλάξ τὸ φῶς, διαποικιλῶντα τὴν γῆν διὰ τῶν κινουμένων κηλίδων αὐτῶν. Ἠκολούθου δὲ τῶν ὀφθαλμῶν τὰς ἀγέλας τῶν ὀδοιπορούντων πτηνῶν, ἕτινα διεπέρω τὸν οὐρανὸν ἐκβάλλοντα φωνὰς ἀγρίας, καὶ ἡ ἀήδων ἐξεπλήσαστο μετὰ χαρᾶς μὴ αἰσθανομένη πλέον ἀνατράζουσαν ἐν ἐκείτῃ τὴν ἐπιθυμίαν τῶν μακρυνῶν πορείων. Ἐθαύμαζον δὲ καὶ μεγάλων ποιμνίων τὸ ἐρρυθμον βάδισμα ἐν ταῖς πεδιάσιν ἢ τὴν ζωογονούσαν ταῦτα ἀνεπαυσιν αὐτῶν, ἔτι δὲ κυματώδεις κινήσεις τῶν ὀρειῶν τῶν καμπτομένων ὑπὸ τὴν ἐπίδρασιν τῶν ἀνεμῶν. Ἐνίοτε δὲ ἀπλῆ τις πέα ἤρκει πρὸς θεωρίαν αὐτῶν.
 Ὁ βίος οὗτος ὁ τόσο ταπεινὸς καὶ τόσῳ ἡσυχῶς, ἢ γλυκεῖα αὐτῇ γλῶσῃ, τὸ γάριεν αὐτῶν σπῆμα, ἢ μαλθακὴ αὐτῶν κίνησις, ἐδούθιζον τοὺς δύο ἕρασταίς μοῦ εἰς νωχελῆ καὶ ἠδὺν ρευθασμὸν, ὅστις κατέλγε πάντοτε εἰς ἕν φίλημα. Ἐν τῷ μέσῳ τοῦ ἔρωτος τῶν πᾶν πρᾶγμα τοῖς ἐφαίνετο ὄραϊον, τὰ πάντα ἦσαν εὐτυχῆ. Ἐνίοτε ἢ καταιγίς ἤρχετο νὰ διαταράξῃ τὴν ἀσθενῆ αὐτῶν ζωὴν, ἐνίοτε ἢ βροντὴ ἐφόβιζεν αὐτοὺς διὰ τῶν τρομερῶν αὐτῆς βρόμων, καὶ ἢ βροχῆ τῶς διεπέρα διὰ τῶν ψυχρῶν αὐτῆς ὀμβρῶν ἀλλ' ἔτι μᾶλλον ἐνεκὰ τούτων ἐσπευδον νὰ χαιρετίσωσι τὴν ἐπάνοδον τοῦ ὄραϊοῦ καιροῦ, καὶ μετὰ πλείονος ἴσως ἔρωτος, βλέποντες ὅτι ἕκαστος δὲν εἶχε φοβηθῆ καὶ δὲν εἶχεν ὑποφέρει εἰμὴ διὰ τὸν ἕτερον. Ἡ ἀήδων δὲν εἰσάλλε πλέον, καὶ νύκτισται σχεδὸν τὸν δαίμονα διὰ τὴν ἄλυσιν, τὴν ὅποιαν τῇ εἶχε δώσει.
 Ἐν τούτοις ὁ χρόνος προὔχωρει καὶ ὀλίγον κατ' ὀλίγον οἱ ἕρασταὶ ευνεθεῖσαν εἰς τὴν εὐτυχίαν των. Ἡ ἐνωσις των εἶχε πάντοτε τὸ θέλητρον τῆς, ἀλλ' ὄχι καὶ τὸ καινὸν τῆς. Τὴν μέθην τῆς πρώτης ἀπολαύσεως διεδέχθη μετ' ὀλίγων αἰσθημα ἐπίσης ἠδῆ, ἀλλ' ἦττον ζωρὸν. Τὸ πάθος παρεχώρει ἀνεπαισθητῶς θέσιν εἰς τὴν τρυφερότητα, ὡς αἰ καίουσαι ἀκτίνας τοῦ ἡλίου εἰς τὰς λεπτάς τῆς σελήνης λάμψεις. Κατ' ἀρχάς ἢ μεταβολὴ αὐτῆ ὑπῆρξεν ὅλωις ἐσωτερικῇ, καὶ οὐδὲν μετεβλήθη ἐν ταῖς σχέσεσιν ἢ τοὐλάχιστον μικρὸν τι πρᾶγμα. Ἡ ἀήδων, ἢτις εἶχε πάντοτε μείνει πλησίον τοῦπροσφιλοῦς τῆς Γούλ, ἤρξατο ἱσταμένη περὶ αὐτὸ, χωρὶς ν' ἀπομακρύνηται ἢ μέχρι τοῦ ὕψους καλάμου. Ἐν τούτοις ὅτε τὸ ρόδον, ὡσερ ἔκοιματο,—πρᾶγμα παράδοξον!—ἐν πληρῇ ἡμέρᾳ, ἀφυπνίσθη ὑπὸ τοῦ θορυβοῦ τῶν πτερυγῶν, κατελήθη ὑπ' ἀορίστου τρόμου βλέπον τὴν προσφιλῆ του Βαλβούλ τῶσω μακρὰν αὐτοῦ. Εὐτυχῆ ἢ Βαλβούλ, ἢτις πάντοτε τὸ παρετήρει διὰ τῶν ὀφθαλμῶν, βλέπουσα ὅτι ὠχρία, ἐσπευσε νὰ δρέμῃ ἱνα τὸ ἐνθαρρύνῃ.
 Πολλὰὶ ἡμέραι παρεῖλον οὕτω. Ἐλεγον πάντοτε τὰς αὐτὰς ἠδύτητας, ἔκαμνον πάντοτε τὰς αὐτὰς θωπειὰς πρὸς ἀλλήλους, καὶ ἢ ἐσωτερικῇ μεταβολῇ ἐκρόπτετο διὰ τῶν αὐτῶν ἐξωτερικῶν διαγύσεων.

Επί τέλους όμως συμπτώματι τινα ἦλθεν γὰ κα-
ταστήσασιν φανεράν τὴν κατάστασιν ταύτην.

Ἐσπέραν τινὰ τὸ ρόδον εἶχε κοιμηθῆ πρὸ τῆς
συνήθους ὥρας. Ἦ τελήνη ἔρριπτε τὰς ὄχρας λαμ-
πρόνας αὐτῆς ἐπὶ τοῦ σιωπηλοῦ κήπου. Ὁ ἀήρ ἦτο
θερμὸς καὶ ἀκίνητος. Ἦ ἀηδῶν, ἐνδιδούσα ὀλίγον
κατ' ὀλίγον εἰς τὰ θέλητρα ἐσπέρας λαμπρᾶς, ἤρ-
ξατο ὄνειροπολοῦσα τὰς νύκτας τῆς πατρίδος τῆς.
Ἄνεμνήσθη τὸ βαθὺ κυανοῦν τοῦ ἀστερόεντος οὐρα-
νοῦ τῆς, τὸν ἀπειρον φλοίσβον τῆς θαλάσσης ἐπὶ
τῆς ἀντηχούσης ἄμμου τῆς παραλίας. Καὶ μετὰ
τὰς νύκτας, τὰς ἡμέρας, ἐπανεῖδα τοὺς εὐρεῖς ἀγρούς
τοὺς κατακλυζομένους ὑπὸ τοῦ ζωροῦ τοῦ ἡλίου
φωτός, καὶ τὰς λευκὰς τῶν ὄρεων ῥάχεις μεταμορ-
φομένους πρὸ τῶν κυανῶν ὀριζόντων, καὶ τὰ μελαχ-
χολικά καὶ ἀγεώργητα δάση, καὶ τὰς μακρὰν αὐ-
τῶν ὑπὸ τοῦ ἀραβοσίτου χρυσιζούσας πεδιάδας.
Καὶ ἐντὸς τῶν ἀπέριων τούτων πραγμάτων ἐπα-
νεῦρε πλησίον κομποῦ φοίνικος, ἐπὶ τῶν ὀχθῶν μορ-
μουρώσης, μικρὸν ἄλσος ἰασμίνων, ἐθα ἔπαιξε μίαν
οἰκογένεια ἀηδῶνων, ἡ οἰκογένειά τῆς, οἴμοι! Ἐκεῖ
ἦτο ἡ μήτηρ τῆς, ἥτις τὴν εἶχε θρέψει καὶ ἦν δὲν
θὰ ἐβλεπε πλέον ἀποθνήσκουσαν, καὶ αἰ ἀδελφαί
τῆς, αἵτινες πύξανον ἀνευ αὐτῆς καὶ δὲν ἐμάνθανον
νὰ τὴν ἀγαπῶσιν. Ἦ δυστυχὴς Βαλβούλ ἦσθητο
ἐαυτὴν καταλαμβανομένην ὑπὸ νυσταγίας, καὶ ἀ-
ναμνησκόμενην ἐν τῇ θλίψει τῆς τὴν συκομωρέαν,
τὴν ὁποῖαν εἶχεν ἐγκαταλίπει ἐν τῇ ἐρωτικῇ τῆς
παραφορᾷ, ἔπειτα αἰφνης πρὸς αὐτὴν καὶ ὑπῆγε νὰ
καθίσῃ ἐπὶ τινος τῶν κλάδων τῆς. Τὸ μεταπεφυ-
τευμένον δένδρον ὑπεδέξατο τὴν συμπατριώτιδα τοῦ
μεθ' ἧδέων παλμῶν καὶ ἐφάνη προσκαλοῦν αὐτὴν νὰ
τῷ ἐμιλήσῃ περὶ τῆς κοινῆς πατρίδος τῶν. Ἦ ἀη-
δῶν δὲν ἠθέλησε παρακλήσεις, καὶ ἀνεγείρουσα ἐξαί-
φνης τὴν φωνὴν ἐν τῇ σιγῇ τῆς νυκτός, ἤρξατο
ψάλλουσα τὸν ὄχλον τῆς ἐξορίας καὶ τὰς βασιάνους
τῆς ἀπουσίας.

Ὁ κήπος ἄσας τὴν ἤκουσε μετὰ τοῦ αὐτοῦ θου-
μασμοῦ, μεθ' οὗ τὴν πρώτην φοράν. Μόνον τὸ ρόδον,
ὅπερ εἶχεν ἀρυπνισθῆ ὑπὸ τῶν λίαν γνωστῶν ἐκεί-
νων τόνων, δὲν τὴν ἤκουσεν εἰμὴ ἵνα ὑποφέρῃ. Εὖρε,
καθὼς οἱ ἄλλοι, τὴν φωνὴν τῆς ἀηδῶνος τοσοῦτον
μελωδικὴν ὅσον ἄλλοτε, καὶ τὰς μεταμελωδῆσεις
αὐτῆς ἐπίσης καθαρὰς, ἀλλ' ἠννόησεν ὅτι ἡ καρδιά
τῆς Βαλβούλ δὲν ἦτο πλέον ἐπίσης πιστή. Ἀφ'
οὐ εἶχεν ἀνάγκην νὰ ψάλλῃ, τοῦτο ἐδήλου ὅτι ὁ
ἔρωσ δὲν τῇ ἤρκει. Ἀφ' οὐ ἐλυπεῖτο ἀναλογιζομένη
τοὺς εὐρεῖς ὀρίζοντας τῆς πατρίδος τῆς, τοῦτο ἐδή-
λου ὅτι ἠσθάνετο ἐαυτὴν στενοχωρουμένην ἐν τῷ
μικρῷ αὐτῶν κήπῳ.

Καὶ ἤρξατο κλαῖον.

Ἦ ἀηδῶν ἔψαλεν ἐπὶ πολὺ.

Ἐπὶ πολὺ ἐκλάυσε καὶ τὸ ρόδον.

Τῇ ἐπιούσῃ πρωΐ ἡ Βαλβούλ ἀρυπνιζομένη εὖρε
τὸν Γοῦλ ὀχρὸν καὶ καταβεβλημένον. Οὐδὲν ἐξέφρα-
σεν, ἀλλ' εἶπε καθ' ἐαυτήν. «Σήμεραν εἶνε ὀλιγώ-
τερον ὠραῖον ἢ χθές.» Καὶ διὰ φυσικῆς μεταβολῆς
τῆς φωνῆς προσέθηκε. «Καὶ ἀν ἀύριον ἔμελλε νὰ

εἶνε ὀλιγώτερον ὠραῖον ἢ σήμεραν! Ἄν ἔμελλε νὰ
μαρανθῇ!»

Καθ' ὅλην τὴν ἡμέραν ἦσαν κατηφείς. Ἦ μὲν ἔ-
φοδεῖτο μὴ ἔλθῃ εἰς τὸ σημεῖον τοῦ ν' ἀγαπᾷ ὀλι-
γώτερον, τὸ δὲ ἐνόμιζεν ἐαυτὸ ἦττον ἀγαπώμενον.
Πολλαὶ ἡμέραι καὶ πολλαὶ νύκτες παρήλθον ὁμοίως,
καὶ τὰ πράγματα καθίσταντο μᾶλλον σοβαρὰ διὰ
τῆς συνεχείας αὐτῶν. Πρωῖαν τινὰ ἡ ἀηδῶν, ἀφ' οὐ
παρητήρησε τὸ ρόδον, ὅπερ ἦτο ὠχρότερον καὶ μᾶλ-
λον καταβεβλημένον ἢ συνήθως, ἐσκέψατο νὰ πα-
ρατηρήσῃ κατὰ σειράν τὰ διάφορα ζεύγη τοῦ κήπου,
τὰ ἡνωμένα, ὡς αὐτὴ, διὰ τῆς ἀδιαρρήκτου ἀλύσεως
εἶδε πανταχοῦ τὰ μὲν ἐνθὴ φθίνοντα καὶ μαραινό-
μενα πρὸ τοῦ χρόνου, τὴ δὲ πτηνὰ θλιβόμενα, σιω-
πηλὰ καὶ κατηφῆ. Τοῦναντίον δὲ πάντα τὰ ἐλεύ-
θερα ἀνθὴ ἠνοιγόντο φαίδρως ἐν τῷ ἡλίῳ, λάμποντα
ἐκ ζωῆς καὶ δρόσου, καὶ τὰ ἐλεύθερα πτηνὰ ἐπλή-
ρουν συγχρόνως τὰ φυλλώματα διὰ τῶν θορυβωδῶν
παιγνιδίων αὐτῶν καὶ τὸν ἀέρα διὰ τῶν φαιδρῶν
ἁσματῶν τῶν.

(Ἐπεται τὸ τέλος)

Μεταφρασθεῖς Παντ. Τσίτσιου.

ΝΥΜΦΗΣ ΕΚΛΟΓΗ

Ἡ ΑΦΗΓΗΣΙΣ ΠΑΡΑΔΟΣΕΩΝ ΣΥΜΒΕΒΗΚΟΤΩΝ

Διήγημα τοῦ Ἰουάν.

(Συνέχεια)

Καὶ ταυτοχρόνως ἤκουσε τὴν φωνὴν τοῦ κατηραμένου
χρυσόχοου, λέγοντος αὐτῷ: «Τί κάλεις, Τοῦσμαν;
Μὴ παραστῆσαι, παρακαλῶ, τόσον ὑπὸ τῶν ἀνοήτων σου
ἐπιθέσεων.»

Ὁ σύμβουλος πάσῃ δυνάμει προσεπάθει ν' ἀλλάγῃ
τῶν χειρῶν τοῦ χρυσόχοου, λέγων: «Κύριε διδάσκαλε,
εἶμαι ἀπηλπισμένος, καὶ ἐπομένως πᾶς λόγος περιττός.
Σὰς ἱκατέως, κύριε διδάσκαλε, ἀρετὴ ἐλευθερὸν ἕνα δυ-
στοχῆ γραμματέα, ὅστις γνωρίζει τὸ πρέπον εἶμαι ἀ-
πηλπισμένος, καὶ θὰ σὰς τὸ εἶπω χωρὶς περιστροφῆς.
θὰ ἐπεθύμουν νὰ ἐπηγαίνετε εἰς τὸν διάβολον μαζί με
ὄλας σὰς τὰς μαγείας.»

Ὁ χρυσόχοος ἀπέσυρε τὴν χεῖρα ἀπὸ τοῦ γραμμα-
τέως, ὅστις ἔκεσεν ἄνους ἐπὶ τῆς ὑγρᾶς γλώττης.

Νομίζων ὅτι εὐρίσκατο ἐντὸς τοῦ λάκκου, ἀνέκρα-
ζεν: «ὦ κρίε θάνατε! ὦ πράσινοι λειμῶνες! Χαῖρε,
δεσποινίς Ἀλβερτίνα! Υἱαίνοι, ἄξιε σύμβουλε! Ὁ
ταλαίπωρος γαμβρὸς εὐρίσκαται ἐν μέσω τῶν βατράχων,
τῶν ὕμνουμένων τὸν Πλάστην κατὰ τὸ θέρος.»

— Βλέπεις, Τοῦσμαν, ὑπέλαθεν ὁ χρυσόχοος, ἀπώ-
λεσας τὸ λογικὸν καὶ ἡ κατάστασις σου εἶνε ἀξιολύπη-
τος. Πρὸ ὀλίγου ἤθελες νὰ μὴ στείλῃς εἰς τὸν ἄδην.
Τι θὰ ἔλεγεσ' ἂν ὁ διάβολος αὐτός σοι συνέστρεφεν ἐδῶ
τὸν λαιμόν;»

Ὁ Τοῦσμαν ἐστέναζεν, ἀνέπευσεν, ἐν ᾧ τὰ μέλη
τοῦ συνεταράσσοντο ἐκ πυρετοῦ.

«Ἄλλ' ὅμως, ἐξηκολούθησεν ὁ χρυσόχοος, θεναι-
μαι κκεῖ, καὶ σοὶ συγχωρῶ διὰ τὰς ἀπελπιστικὰς σου

κραυγὰς. Ἐγέρθητι, καὶ φύγωμεν ἀπ' ἐδῶ.»

Ὁ χρυσόχοος ἐβρόχθη τὸν γραμματέα ν' ἀνεγερθῇ,
ἐν ᾧ οὗτος ἐφιθούριεν: «Εἶμαι ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν σας,
ἐντιμότητε διδάσκαλε, κάμτε ὅτι θέλετε τὸ ἀθλιὸν μου
σῶμα, ἀλλὰ φείσθητε τῆς ψυχῆς μου.»

— Μὴ θρηνηστέ οὕτως προσέθηκεν ὁ χρυσόχοος, λαμβά-
νων τὸν γραμματέα ἀπὸ τοῦ βραχίονος καὶ σύρων αὐτὸν
μεθ' ἐκυτοῦ. Εἶτα σταματήσας αἰφνης, τῷ εἶπεν: «Εἶ-
μαι καταβεβλητός, ἀρετὴ νὰ σοὶ σπαγγίσω τὸ πρόσωπον
τοῦλάχιστον.» Καὶ ταῦτα λέγων, ἐπέσυρε τὴν μορφήν
τοῦ διὰ λευκοῦ ρινομάκτρου.

Διακρίνας ὁ Τοῦσμαν διὰ μέσου τῶν δένδρων τοὺς
φάνους τοῦ κειμένου βέμπερ, ἐκράυγασε φρικτῶν. «Δι-
ένομα Θεοῦ, ποῦ με πήγαίνετε λοιπόν; Εὐσπλαχνήθητέ
με, μὴ πηγάινωμεν ἐν μέσῳ τοῦ πλήθους, δὲν δύναμαι
νὰ παρουσιασθῶ, ἡ παρουσία μου θὰ ἐρεῖρη σκάνδαλον.»

— Ἄγνοι, ἀπεκρίθη ὁ χρυσόχοος, τί σημάζει αὐτὴ
σὰς ἡ μισανθρωπία. Ἀνάγκη ἀπόλυτος νὰ πίνετε ἐν
πόντιον, διότι ἄλλως τὸ ψῦχος θὰ σὰς ἐπιφέρει πυρετ-
τόν. Ἐλθετε μαζί μου.»

Μάτην ὁ γραμματέας ἐθρηνησέ, ὁμιλιῶν ἀκαταπαύστως
περὶ τῆς πράσινης τοῦ ψέματος ὁ χρυσόχοος, μὴ προσέ-
χων ποσῶς εἰς τὰ λεγόμενά του, τὸν παρέσυρε πάντοτε
μετὰ δυνάμει ἀκαταμαχητῶν.

Εἰσελθὼν ἐν τῇ αἴθουσῃ καὶ ἰδὼν πρόσωπα τινα περὶ
μίαν τράπεζαν, ὁ Τοῦσμαν ἀπέκρυψε τὸ πρόσωπον ἐν-
τὸς τοῦ ρινομάκτρου.

— Δικτὶ τοῦτο: τὸ πρόσωπόν σας εἶνε ἐντιμον.

— Α! Θεὲ! ἀνέκραξεν ὁ γραμματέας, γνωρίζετε,
καλέ μου διδάσκαλε, πὼς ἐν τῇ ὀργῇ του, ὁ νεκρὸς ζω-
γράφος μὴ ἐπαρέσχε τὸ πρόσωπον.

— Τι τρέλα! ὑπέλαθεν ὁ χρυσόχοος, σύρων βιαί-
ως τὸν γραμματέα πρὸ τινος κατόπρου ἐς τὸ ἀντηνα-
κλατὸ ἢ λάρυγγος τῶν κηρίων.

Ὁ Τοῦσμαν, ρίψας ἐν βλέμμα, ἐξέβαλεν εὐθὺς
κραυγὴν ἐκπληξέως. Ὅχι μόνον εἶχεν ἐξαλειφθῆ ἡ
ἀποτρόπαιος βαρῆ, ἀλλὰ καὶ χροιά ζωοτετέρα ἐπι-
κάθητο ἤδη ἐπὶ τῆς μορφῆς του, δεικνύουσα αὐτὸν
νεκρότερον. Παραφερόμενος ἐκ τῆς χαρᾶς ὁ Τοῦσμαν,
ἀνεπήδησε κραυγάζων διὰ φωνῆς θωπευτικῆς: «ὦ!
τί βλέπω: εἰς σὰς λοιπὸν καλέ μου, λαμπρὸ μου
διδάσκαλε, ὀφείλω αὐτὸ τὸ εὐτύχημα: τώρα ἡ δε-
σποινίς Ἀλβερτίνα, δι' ἣν θὰ ἐρριπτόμην εἰς τὴν
λίμνην, δὲν θὰ μὴ ἀποποιήται πλέον. Ναί, με ἐσώ-
σατε ἀπὸ μεγάλης ἀπελπισίας, εἴθε ὁ σωτήρ μου,
ὁ εὐεργετὴς μου. . .»

— Δὲν ἀρνοῦμαι ὅτι ἐγὼ σὲ ἀπάλλαξα τῆς πρα-
σίνης σου βαρῆς, καί, ὡς βλέπεις, δὲν σὲ ἐχθρεύο-
μαι ὅσον με ὑπέθετες. Κατακρίνω μόνον τὴν ἀνοη-
σίαν ἣν ἐσχες ὅπως δώσης ἀκρόασις εἰς τὰς περι-
τῆς κόρης του προτάσεις τοῦ συμβούλου, ἄλλα δὲν
ζητῶ νὰ μεταιώσω τὰ σχέδιά σου, σὲ συμβουλεύω
μόνον νὰ μὴ ἐπιχειρήσῃς ἀπολύτως τίποτε ὡς πρὸς
τὴν Ἀλβερτίαν μέχρι μεσημβρίας τῆς προσεχούσας
Κυριακῆς, διότι ἄλλως θὰ σὲ κάμω νὰ χορεύσῃς εἰς
τρόπον ὅστε νὰ χάσῃς τὰς φρένας: θὰ σὲ μεταμορ-
φῶ εἰς βάτραχον, θὰ σὲ ρίψω ἐντὸς τῆς λίμνης,
ὅπου θὰ μείνῃς μέχρι τέλους τοῦ βίου σου. Χαῖρε,
ἀπέρχομαι εἰς τὴν πόλιν διὰ τινα ὑπόθεσιν, δὲν
δύναται νὰ με ἀκολουθήσῃ: χαῖρε.»

Δικταίως ὁ χρυσόχοος εἶπεν ὅτι ὁ Τοῦσμαν δὲν ἤ-
δύνατο νὰ τὸν ἐκολουθήσῃ, διότι ἐφυγεν ὡς εἶν ἐφύ-

ρει ὑποδήματα με πτερά, καὶ μετὰ παρέλευσιν σπιγ-
μῆς εἰσώμα ἐν τῷ θαλάμῳ τοῦ συμβούλου, πρὸς
δὲν πύχηθ' ἀπὸ φωνῆς τραχείας τὴν καλὴν ἐσπέραν.
Ὁ σύμβουλος, προσπαθὼν νὰ συνελθῇ ἐκ τοῦ τρόμου
δὲν ἡ φωνὴ αὐτῆ τῷ ἐνεποίησεν, ἠρώτησε τὸν χρυσο-
χοὸν τί ἦλθε νὰ κάμῃ τόσον ἀρχή, ἱκατέων συνάμα
αὐτόν ν' ἀπέλθῃ καὶ νὰ μὴ ἀρχίσῃ ἐκ νέου τὰς ἀ-
γυρτείας του.

— Ἴδου τί εἶνε οἱ ἄνθρωποι, ὑπέλαθε γαλή-
νιος ὁ χρυσόχοος, καὶ μάλιστα οἱ σύμβουλοι! Ἐ-
καίνους πρὸς σὺς ὀφείλουσιν ἀπόλυτον ἐμπιστοσύνην
τοὺς ἐκδιώκουσιν ἀγροίκως. Ἀπειθεῖσθε, φίλε μου
ὑπὸ μεγάλης συμφορᾶς, καὶ σπεύδω ἐδῶ, ἐν μέσῳ
τῆς νυκτός, ἵνα σὰς συμβουλεύσω καὶ ἀποστρέψω
τὸν κίνδυνον ἀπ' ὀμῶν.

— Ὡ Θεὲ! ἐπεφώνησεν ἐκτὸς ἐκυτοῦ ὁ σύμβου-
λος, θὰ μοι ἀναγγείλητε καμίαν νέαν χρεωκοπίαν
ἐξ Ἀμβούργου, Βρέμης ἢ Λονδίνου; Εἶμαι λοιπόν
κατεστραμμένος; Ὡ συμφορὰ μου!

— Ὅχι, περὶ ἄλλου ζητήματος πρόκειται: δὲν
συγκατανεύετε νὰ δώσητε εἰς τὸν Ἐδμόνδον τὴν
χεῖρα τῆς Ἀλβερτίνας;

— Τι! θ' ἀρχίσωμεν ἐκ νέου πάλιν αὐτὰς τὰς
ἀνοήτους προτάσεις; Νὰ δώσω ἐγὼ τὴν κόρην μου
εἰς ἕνα ἀθλιὸν βαρέα!

— Καὶ ὅμως ἐζωγράφισε κάλλιστα καὶ σὰς καὶ
τὴν θυγατέρα σας.

— Χά! Χά! ὠραῖον ἀντάλλαγμα θὰ ἦτο νὰ ἐ-
δίδον τὴν κόρην μου διὰ δύο εἰκόνας! τὴν ἐπέστρε-
ψα ὀπίσω τὰς εἰς μου νὰ ζούρα εἰς τοῦ.

— Λοιπόν, ἀν δὲν συγκατανεύσητε, ὁ Ἐδμόνδος
θὰ ἐκδικηθῇ.

— Ἐπεθύμουν νὰ μάθω πὼς αὐτός ὁ μηδαμινὸς
θὰ ἠδύνατο νὰ ἐκδικηθῇ τὸν σύμβουλον Μελέτιον
Φοσβίγκελ;

— Καλέ μου σύμβουλε, ἴδου πὼς: ὁ Ἐδμόνδος
θ' ἀνασκευάσῃ τὴν εἰκόνα σου. Ἀντὶ τῆς φαιδρᾶς
ἐκφράσεως θὰ δάκῃ εἰς τὴν μορφήν σου ὕψος σκυ-
θρωπῶν, μορφαζόν, ὀφθαλμούς ἀπλανεῖς, χεῖλη κρε-
μάμενα: θὰ χαραξῇ βαθύτερον τὰς ῥυτίδας τοῦ με-
τώπου καὶ τῶν παρειῶν, καὶ δὲν θὰ λησμονήσῃ τὰς
φαιὰς τρίχας ὡς τόσον ἐπιμελῶς ἀποκρύπτετε. Ἀντὶ
τῆς εὐαρέστου ἐπιστολῆς θὰ θέσῃ εἰς χεῖράς σου
ἐκείνην ἣν ἔλαβες χθές καὶ δι' ἧς σοὶ ἀνηγγέλετο
ἡ χρεωκοπία τοῦ οἴκου Κάμπμπελ καὶ Σας. Γιὰ δὲ
τὸν φαῖκελον θὰ ἐπιγράψῃ: «Πρὸς τὸν ἀποτυ-
χόντα ἀυλικὸν σύμβουλον. . .», διότι καλῶς γνω-
ρίζει ὅτι πρὸ ἐξ μηνῶν μάτην ἐπεδιώξατε αὐτὸν
τὸν τίτλον. Ἀπὸ τῶν ἐσχισμένων θυλακίων σας
θὰ ἐξέρχωνται δουκάτα εἰς ἐνδειξὴν τῆς ἀπωλείας:
ἦν ὑπέσπαστε, καὶ ἡ εἰκὼν θὰ ἐκτεθῇ εἰς τὸ παρὰ
τὴν Τράπεζαν κορινθοπολιεῖον.

— Διάβολε! ἐκράυγασεν ὁ σύμβουλος, μὴ τυχὼν
τολήμῃ τοιοῦτόν τι: θὰ καλέσω εἰς βοήθειάν μου
τὴν δικαιοσύνην καὶ τὴν ἀστυνομίαν.

— Ἄλλ' ἐν τέταρτον ὥρας, ἐπαπέλαθεν ὁ χρυσο-
χοος, ἀρετὴ ἵνα πενήτην ἄνθρωπον ἴδωσι τὴν εἰ-
κόνα, οὔτοι δὲ θὰ κάμωσι μυριοτρόπως τὴν περι-
γραφήν αὐτῆς ἀνά πᾶσαν τὴν πόλιν. Ὅλα τὰ γε-

λαϊκᾶ ἀνέκδοτα ἔτινα διηγούνται περὶ σοῦ θά ἐπα-
νέλθωσιν εἰς τὴν μνήμην ὄλων μὲ χρῶμα ζωοπρότε-
ρον. Ὅστις ἐρχεται εἰς συνάντησίν σας, θά γελά
ἐπὶ τῇ θεᾷ σας, καὶ τὸ χεῖριστον πάντων, ὅτι θά
ὀμιλῶσιν ἀκαταπαύστως περὶ τῆς ἀπωλείας ἢ ὑ-
πέστητε ἐκ τοῦ οἴκου Κάμπτελ, πρᾶγμα ὅπερ θά
εἴς κάμῃ ν' ἀπολέσητε πᾶσαν πίστιν.

— Ὡ Θεέ! ἀνέκραξεν ὁ σύμβουλος, ἀνάγκη ὁ
ἄθλιος εἰς τὸ μὲ μοὶ ἐπιστρέψῃ τὴν εἰκόνα μου εὐ-
ριον λίαν πρῶτ.

— Καί ἐάν, ὅπερ δὲν ἐλπίζω, εἴς ἐπέστρεφεν
αὐτὴν, τί τὸ ὄφελος; Θά τὴν χαράξῃ προηγουμέ-
νως, καθ' ἂν τρόπον σᾶς εἶπον, ἐπὶ χαλκῆς πλακῆς,
θά σὺρῃ ἑκατοντάδα ἀντιτύπων καὶ θά τὰ στείλῃ
εἰς θλας τὰς μεγάλας ἐμπορικὰς πόλεις, εἰς Ἄμ-
στερδαμ, Βρέμην, Λυδβέκην, Λονδίνον.

— Σταθῆτε! ἀνέκραξεν ὁ σύμβουλος, σταθῆτε!
ὀμιλήσατε εἰς αὐτὸν τὸν ἄνθρωπον, προσφέρετέ τῷ
ἐκ μέρους μου πενήτηκοντα, ἔστω καὶ ἑκατὸν τάλ-
ληρα ἵνα παρητηθῇ τῆς φρικτῆς του σκέψους.

— Χά! γά! ἐκάγχασεν ὁ χρυσοχόος, λησμονεῖ-
τε ὅτι ὁ Λέξεν δὲν ἔχει ποσῶς ἀνάγκην χρημάτων,
ἔτι ἔχει πλουσίους γονεῖς, ἢ δὲ θεῖα του ἔχει ἀπὸ
πολλοῦ ἀφιερῶσει δι' αὐτὸν τὴν ἐξ ὀγδοήκοντα χι-
λιᾶδων ταλλήρων περιουσίαν τῆς.

— Πῶς! ἀνέκραξεν ἐκπληκτος ὁ σύμβουλος, ὀγ-
δοήκοντα χιλιάδες... Ἀκούσατε, κύριε Λεονάρδε,
ἢ κόρη μου Ἄλβερτίνα ἐρωτεύεται, νομίζω, σφοδρῶς
τὸν νεαρὸν ζωγράφον. Εἶμαι ἀγαθὸς ἄνθρωπος, πα-
τὴρ τρυφερός, ἀδυνατῶν ν' ἀνθέξω εἰς δάκρυα καὶ
παρακλήσεις. Ὁ Ἐδμόνδος ἄλλως τε μοὶ ἀρέσκει,
εἶνε λαμπρὸς καλλιτέχνης, καὶ ἐγὼ ἀγαπῶ σφοδρῶς
τὰς τέχνας. Ὁ ἀγαπητὸς Ἐδμόνδος εἶνε πρᾶγματι
κάτοχος πολλῶν προτερημάτων... ὀγδοήκοντα χι-
λιᾶδες!... Λοιπὸν, Λεονάρδε, εἰς ἀγαθότητος, δίδω
τὴν κόρη μου εἰς τὸν λαμπρὸν αὐτὸν νέον.

— Τώρα, ἐπανέλαβεν ὁ χρυσοχόος ἐφείλω νὰ σοὶ
διηγηθῶ καὶ κἀτὶ νόστιμον. Ἔρχομαι ἀπὸ τοῦ δά-
σεως. Ἄνωθεν τοῦ μεγάλου λάκκου εὖρον ἱστάμε-
νον τὸν γηραιὸν σου φίλον καὶ συμμαθητὴν, τὸν
γραμματεῖα Τοῦσμαν ὅστις, ἀπληπισμένος ἐκ τῶν
περιφρονησῶν τῆς Ἄλβερτίνας, ἐσκόπει νὰ βρῆθῃ
εἰς τὸ ὕδωρ. Μετὰ μεγάλου κόπου κατόρθωσα νὰ τὸν
ἐποτρέψω τοῦ φρικτῶδους του σχεδίου, λέγων αὐτῷ
ὅτι θά τηρήσητε τὸν λόγον σας καὶ ὅτι διὰ τῶν
πατριῶν σας παραινέσεων θά καταπέσητε τὴν
Ἄλβερτίναν νὰ τῷ δώκῃ τὴν χειρὰ τῆς. Ἐάν με-
ταβάλητε γνώμην, ἂν νυμφεύητε τὴν Ἄλβερτίναν
μετὰ τοῦ Ἐδμόνδου, ὁ πτωχὸς γραμματεὺς ἀφεύ-
κτως θ' αὐτοκτονήσῃ. Σκέφθητε ὅποιον θάουσον θά
ἐγείρῃ τοῦτο. Ὅλοι θά σᾶς θεωρῶσιν ὡς τὸν φονέα
τοῦ Τοῦσμαν καὶ θά σᾶς φέρωνται μετὰ βεβαιότητος πε-
ριφρονησῶς. Δὲν θά προσκαλεῖσθε πλέον εἰς γαῖ-
ματα, καὶ ὅταν εἰσερχεσθε εἰς καφενεῖον ἵνα μά-
θητε νέον τι, θά σᾶς ἀποβάλλωσιν εὐθὺς ἐξω. Πρὸ
πάντων, γνωστὸν τυγχάνει ὅτι ὁ γραμματεὺς χεῖρει
τὴν ὑπόληψιν τῶν προισταμένων του ἢ ἐργασία του
εἶνε εἰς ὄλε τὰ γραφεῖα περιώνυμος. Ἐάν λοιπὸν
σχεφθῇ τις ὅτι τὸ ἀναποφάτιστον καὶ τὸ ἀναξί-
-

πιστον ὑμῶν ὑπῆρξεν ἢ κίτις τῆς αὐτοκτονίας τοῦ
δυστυχῶς τούτου, οὐδέποτε πλέον ἐπὶ ζωῆς σας θά
εἴς φέρωνται ὡς ἀρμόζει εἰς σύμβουλον καὶ εἰκονο-
μολόγον, οὔτε οἱ ἔσχατοι ἔτι τῶν ἑπαλλήλων. Οὐ
δεῖς ἐξ ἐκείνων μεθ' ὧν συνδικαλλάττασθε θ' ἀσχο-
λῆται πλέον περὶ ὑμῶν. Ὅλοι ἀνεξαιρέτως θά σὲ
περιφρονῶσι καὶ θά παρουσιάζωνται ἐνώπιόν σου μὲ
τὸν πῖλον ἐπὶ κεφαλῆς. Θά σοὶ ἀφαιρέσωσι τὸν τί-
τλον τοῦ συμβούλου. Θά λαμβάνῃς ἀδικίαν ἐπὶ ἀδι-
κίας. Θά χάσῃς πᾶσαν πίστιν καὶ ἡ περιουσία σου
θά τρέχῃ κίνδυνον προσβαλλομένη πανταχόθεν. Ὁ-
λονὲν θά καταπίπτῃς, ἕως οὗ περιέλθῃς εἰς παν-
τελῆ δυστυχίαν.

— Σταθῆτε! ἀνέκραξεν ὁ σύμβουλος, μὲ φέρετε
εἰς σύγχυσιν. Τίς θά ἐπίστευεν ὅτι ὁ γραμματεὺς
ἐν τοιαύτῃ ἡλικίᾳ θά περιέπιπτεν εἰς παρομοίως
τρέλας; Ἄλλ' ἔχετε δίκιον διὰ πᾶν ἐνδοχόμενον,
ὀφείλω νὰ τηρήσω τὸν λόγον μου, διότι ἄλλως εἶμαι
κατεστραμμένος. Μάλιστα, ἀπερασίσθη, ὁ γραμμα-
τεὺς θά λάβῃ τὴν χεῖρα τῆς Ἄλβερτίνας.

— Λησμονεῖτε, ἀπάντησεν ὁ χρυσοχόος, τὴν αἰ-
τησιν τοῦ βερῶνου Δυμῆρλ καὶ τὴν κατάραν τοῦ
γέρω Μανκασῆ. Ἐάν καταφρονήσητε τὸν ἀνεψιὸν
τοῦ Ἰουδαίου τούτου, θ' ἀποκτήσητε φοβερὸν ἐχθρὸν.
Ἐχθρὸν ματαιοῦντα ὄλας σας τὰς ἐπιχειρήσεις, ὅστις
τά πάντα θά ἐπιχειρήσῃ ἵνα σᾶς καταστήσῃ ἀνα-
ξιοχρεῶν, ὅστις θά ζητῇ πᾶσαν εὐκαιρίαν ἵνα σᾶς
ἐπιφέρῃ βλάβην, καὶ θά ἡσυχάσῃ μόνον ἀφοῦ ἐξ ὀλο-
κλήρου σᾶς καταστρέψῃ, ἀφοῦ ὁ Δαλῆς ἂν ἐπεκα-
λέσθη καθιδρυθῇ πρᾶγματι εἰς τὸν οἶκόν σας. Ἐν
ἐνὶ λόγῳ, ὅπως καὶ ἂν διαθέσητε τὴν κόρην σας,
πάντοτε θά εὐρεθῆτε ἐν ἀμνηχανίᾳ δι' αὐτὸ σᾶς
θεωρῶ ὡς δυστυχῆ, ὡς ἄνθρωπον ἀξιολύπητον.»

Ὁ σύμβουλος διέτρεχε κατὰ μῆκος καὶ πλάτος
τὸν θάλαμον κράζων. «Ἐχάθην! Εἶμαι κατεστρα-
μμένος! Ἄχ! νὰ μὴ εἶχον τοῦλάχιστον θυγατέ-
ρα!... Εἰς τὸν διάβολον ὄλοι, ὁ Ἐδμόνδος καὶ ὁ
Βενιαμὴν καὶ ὁ σύμβουλος!

— Ἠσυχάσατε, εἶπεν ὁ χρυσοχόος, ὑπάρχει ἀ-
κόμη μέσον σωτηρίας.

— Ποῖον; προσέθηκεν ὁ σύμβουλος σταματῶν
αἴφνης, ποῖον; Θά τὸ παραδεχθῶ ὅτι καὶ ἂν ἦναι.
(Ἐπεται τὸ τέλος.)

Ἀπὸ τοῦ προσηχοῦς αὐτῆς ἔτους ἡ "Φιλολογικῆ
Ἀκρόπολις", ἀφιερῶ τὴν τελευταίαν τῆς σελίδα εἰς
δημοσίευσίν παντὸς εἶδους.

ΑΓΓΕΛΙΩΝ

εἰς τιμὰς μετριοτάτας. Τιμὴ δημοσιεύσεως, δι' ἑ-
κάστον στίχον λεπτὰ 15.

ΠΑΡΟΡΑΜΑ

Ἐκ τυπογραφικῆς λαθους κερηλλομένη ἐν τῷ παρελ-
θόντι φύλλῳ τὸ κατωθεν τοῦ κοίτηματος ὁ Σολοκόπος,
ἔνομος τοῦ κ. ΣΤ. ΜΑΡΤΖΟΚΗ.